

Çetmi

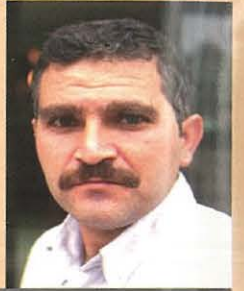
SESi
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl:11 Sayı :50 Ekim - Kasım - Aralık 2009

50.
Sayı

Hasan Coskun
0.539 352 58 13

Ev ve iş yerlerine servis yapılır.
0.242.325 18 58

Konuksever Man. Emrah Cad. No:110/2 (Genpa Karşısı)
Muratpaşa / ANTALYA

Çetmi

SESİ GÖZÜ KULAĞI NABZI

Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve
Yardımlaşma Vakfı Adına
Sahibi ve Yazışları Müdürü
Mehmet BALCI

TEMSİLCİLER

Çetmi	Hüseyin Eşiyok
Anamur	Abdullah Kasap
Karaman	Mehmet Akif Akkoca
Antalya	Mehmet Ali Güven
İzmir	Ahmet Güçlü
İstanbul	Mustafa Güçlü
Bursa	Mahmut Uçar
Fransa	Baki Solmaz
88 Fransa	Bilal Balci

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ
0539. 232 04 42
0242. 426 25 73

E-POSTA

kerim.bozdog@gmail.com
yeterlajans@hotmail.com

Abone ve Reklam İçin

Banka Hesap Numarası

Bank Asya
Konya Mevlana Şubesi
Hesap No: 35-896375-7

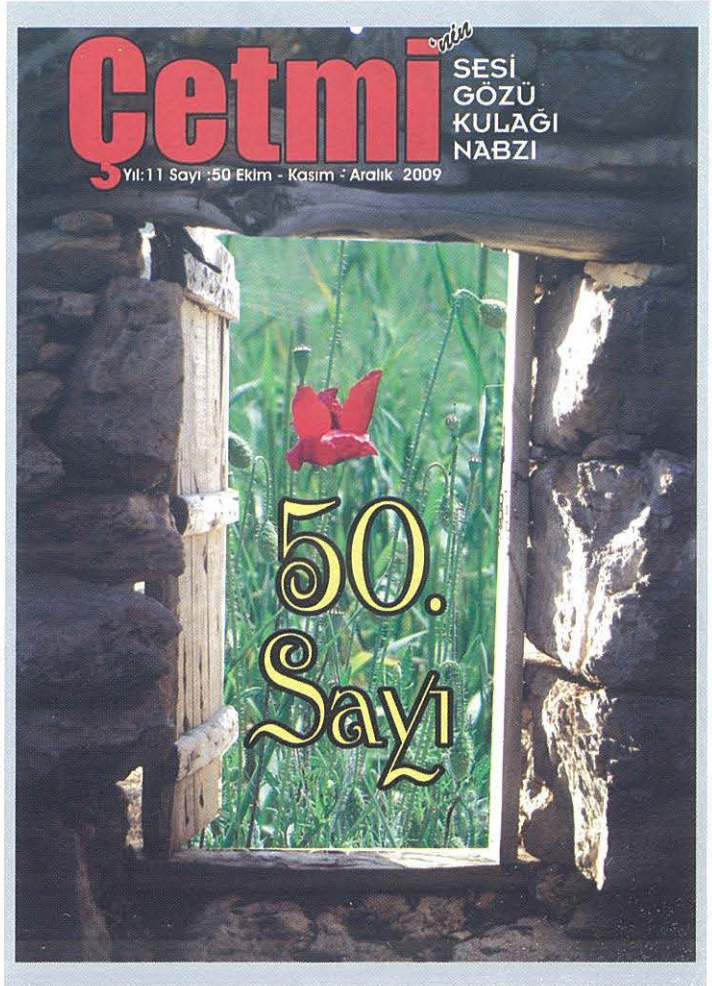
ADRES

Çetmililer
Eğitim Kalkınma
ve Yardımlaşma Vakfı
Rampalı Çarşı Kat: 2 No:186
Meram - KONYA
cetmillerivakfi@hotmail.com
konya.cetmiller.vakfi@gmail.com
Tel: 0332.351 26 67

Baskı

Hakimiyet
Baskı ve Yayıncılık

Hakimiyet WEB Ofset Tesisleri Yayın Caddesi Yeni
Matbaacılar Sitesi 9. Blok No:48 Karatay/KONYA
TEL: 0 332 342 00 55

İçindekiler

Selam ile	Kerim Bozdağ	2
Çetmi'nin Sesinden	Mehmet Balci	3
Utanma Duygusu	Şeref Çilek	4
Suriye gezi notları(yılanlı vadi)	Dr. Ali Özel	5
Şakir ile zakir	Nurettin Öze	12
Bir Öykü	Hüseyin Gökğün	17
Çetmi İlköğretim Okulu		19
Çetmi'de Aşure		24
Atışma	Halis yazıcı, Hasan Bayram	29
Anlaşılmak	Duran Saper	32
Şiirler	Nimetullah Uçar	33
Hz. Abdullah bin atık		39
Bir Zamanlar Biz		42
İhale ilanı		43
Sahabe hayatından tablolar,		
Eshâb-ı kirâm kimdir?		45
Çetmi'lilerden haberler...		47
Bulmaca		48

Selam ile

kerim.bozdog@gmail.com

Kerim Bozdağ

50. sayımızla yine siz hemşerilerimizin huzurlarındayız. Dile kolay bir değil iki değil, üç değil beş değil, tam 50 sayı... Bu dergilerin kesintisiz yayınlanması ve o günlerden bu günlere taşınması elbette kolay olmamıştır. Ama bütün Çetmili hemşerilerimiz zoru başarmış ve bu derginin kesintisiz yayını noktasında ellerinden geleni yapmıştır.

Dergimize maddi manevi katkıda bulunan hemşerilerimiz Çetmi'nin gelecekteki nesillere ışık tutacak çok önemli bir belgeye yani Çetmi'nin Sesi'ne imza atmışlardır.

Bu derginin yayınlanması aşamasında yola beraber çıktığımız Hüseyin Alp Özel... Ayrıca Vakfımızın o zamanki yöneticileri, Vakıf başkanı Sayın İbrahim Tıkır, Mehmet Balcı, Ramazan Ayvat ve Rahmetli Hasan Uysal ve Ahmet Yeşil'in bu konudaki destek ve alakaları olmasaydı bu günlere gelemezdik...

Çıktığı günden bu yana dergimizde 2.500 üçbine yakın fotoğraf yayınlanmıştır.

Vefat eden yüzlerce Çetmi'li hemşerimiz dergimiz sayfalarında fotoğrafları, haklarında yazılan yazı ve şiirlerle ebedileştirilmiştir.

Çetmi için yapılan çalışmalar kayıt altına alınmış, gelecek nesillere nereden nereye geldiğimize dair önemli notlar düşülmüştür.

Dergimiz sayfalarında bildiğimiz ama gidemediğimiz, belkide çoğumuzun duyduğu ve fakat görmediği yerler resmedilmiş, tanınmaları ve tanınmasına vesile olunmuştur.

Geçmişte ya da günümüzde tanıdığımız, ya da tanımayıp isimlerini duyduğumuz simalara yer verilmiş, onlarla dergi sayfalarında karşılaşmanın hazzı yaşanmış ve yaşatılmıştır.

Çetmi'nin tanıtımı, Vakfımız ve belediyemizin çalışmaları dergimiz vasıtasıyla duyurulmuş, çeşitli vesilelerle yol gösterici ufuk açıcı bilgiler ve makalelere yer verilerek daha iyiye, güzele ve doğruya ulaşabilmenin yolları aranmış ve gösterilmiştir.

Dergimiz vasıtasıyla hepimiz birbirimizden haberdar olmak gibi bir imtiyazla aramızdaki bağları kuvvetlendirerek pekiştiriyoruz...

Hele hülasa, lafın kisası, dergi vasıtasıyla saymakla bitirilemeyecek çalışmalara vesile olunmuş ve geniş tesir sahasıyla etkili bir yayın organına sahip bütün Çetmililerin gurur duyacağı hizmetlere öncülük edilmiştir.

Buraya kadar her şey tamam, ama elbette eksiklerimiz ve hatalarımızda vardır ve onlar geçen zaman içinde imkânlarımızın elverdiği ölçülerle telafi ediliyor, telafi edilmeye çalışılıyor.

Temennimiz, dergimize gösterilen ilginin kesintisiz devam etmesi ve herkesin elinden geldiği kadar katkıda bulunmasıdır.

Bu sayımızda geçmişten bu güne yayınlanan tüm dergilerin kapaklarının fotoğraflarını yayınlıyoruz. Bununla hafızalarımız tazelenir, geçmiş yıllar gözlerimizde canlansın, dergimiz kapaklarıyla şöyle bir gezinti yapalım istedik.

Dahası ve en önemlisi, bütün hemşerilerimizin ellerinde bulunan dergileri kaybetmeden ciltlettirmelerini öneriyoruz. Dergiler özenle korunmalı ve ciltletilerek gelecek nesillere aktarılmalıdır. Belki şimdilerde bu hususun önemini idrak edemeyebiliriz ama yarın aradığımızda bulunamayacak dergiler, eksik sayıların farkına varırsak neler kaçırdığımızı anlayabiliriz.

Yeni sayılarda buluşmak ve dergimizin ebediyen yaşaması ve yaşatılması dileğiyle...

Çetmi'nin Sesinden

Âyetler ve alınacak dersler:

"Ey iman edenler! Allah'a (karşı gelmekten) korunun! Her nefis yarın için ne gönderdiğine baksın! Hem Allah'tan korkun! Çünkü Allah, her ne yaparsanız haberdardır.

Allah'ı unutanlar gibi olmayın. (bundan dolayı) Allah da onlara kendilerini unutturmuştur. İşte onlar, evet onlar yoldan sapanlardır." Haşr suresi ayet 18-19

Kur-an'ı kerim'in bir çok ayetinde olduğu gibi bu ayette de Allah (CC) müminlere hitab ediyor. Onları, emirlerine sarılarak korunmaya çağırıyor. Her an, her nefes, Allah'ın gözetiminde olduklarını büyük, küçük, gizli, aşikar nasıl amel işlemişlerse bir gün karşılıklarına çıkacağını hatırlatıyor. Ayet çok derin mesajlar içeriyor ve şöyle başlıyor: ey iman eden ve iman şerefi ile şereflenmiş müminler; nifaktan, küfürden, zulümden, şeytanın vesvesesi ile kötü sonuca düşmekten sakınıp Allah'ın himayesine girin, onun emirlerine sarılarak cezasından korunun. Yani yaşadığınız hayatı gözünüzün önüne bir serin, amel defterinizin satırlarını bir karıştırın. Üzerinde derin derin düşünün. O zaman neler hazırladığınızı, sermayenizin neler olduğunu, iyilik ve kötülük olarak amel defterine neleri yazdığınızı görürsünüz. Umulur ki bu içten tefekkür sayesinde hayırdan yana kazançlı olduğumuzu anlarsak, bunu artırmanın yollarını arar, eğer iyilik ve hayır amellerinde zayıf olduğumuzu fark edersek, vakit kaybetmeden, kabirle başlayan kötü sonuca düşmeden durumumuzu düzeltmek için Allah'a döner ve ona sorarız kurtuluşumuzu ve yolumuzu onunla buluruz. Çünkü dünya ve ahiret saadetimiz Allah ve resulünün direktiflerine bağlı. Allah'a karşı sorumlu olduğumuzu anladıktan sonra, yarın için, yani yarın kadar yakın olan kıyamet günü için ne hazırladığımıza bakmamızı istiyor rabbimiz. Bu gün dünya, teklif zamanı, amel yapma, kazanma ve ekme zamanı. Yarın ahiret, ceza veya mükâfat günü, dünyada ettiğimizi biçme günü amellerimizin

Mehmet Balcı
Vakıf Başkanı

karşılığını görme günü. Allah adil, kimseye zulmetmez, her nefis hayır veya şer zerre kadar da olsa amelinin karşılığını görecektir. Ayetin devamında Allah, (cc) bir kere daha uyararak; Allah'tan korkun, Allah'ın istediği hayat tarzını benimseyin, şüphesiz Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Yarın ahirette çalışmanızın karşılığını verecektir.

Birinci ayette Allah! Müminleri sorumlu davranmaya, mesuliyetlerini bilmeye çağırırken, ikinci ayette de: Allah'ı unutan, Allah'ında kendilerini kendilerine unuttuğu kimseler gibi olmayın ikazını yapıyor. Allah cümlemizi bu duruma düşmekten muhafaza buyursun. Bu daha büyük

bir felaket. Allah insana kendisini unutturdu mu insan kendine yabancılaşır kendini tanımaz olur. Bu hayatta kendisini yüksek ideallere bağlayan duygu ve düşüncelerden uzak olur. Kendini unutan ve kendine yabancılaşan insan, şah damarından daha yakın olan Allah'ı da unutar. Allah'ı unutan kimseler onun hukukunu tanımaz ve ondan medet ummaz olur. Sarhoş gibi ne yaptığını bilmez hale gelir. Bu hale düşenler insanlık şerefini de ayaklar altına alır ve insan onuruna yaraşmayan adi şeylere tevessül eder. Kendini kurtaracak olan hayır amellerine yönelemez. Yarın için bir şeyler hazırlamanın önemini kavrayamaz. İşte böyleleri fasıklardır ki İtaatten çıkıp masiyete dalmış ve insanlık vasfını kaybetmiş zavallılardır.

Utanma Duygusu

Sevgili Dostlar;

İnsana verilen iyi hasletlerden biridir utanma duygusu. Ar, edep, hayâ olarak da isimlendirilir. Yüzün kızarması, sesin titremesi, dilin ne söyleyeceğini şaşırması, elin ayağın birbirine dolaşması şeklinde zuhur eder. Bu şaşkınlık ve sıklınganlığın en iyi tarafı, insanın bu duyguyu gizlemek gibi bir yeteneğinin olmamasıdır. Gizleyebilseydi kötülükler daha çok olurdu.

Utanma duygusu, insanı kötülük yapmaktan alıkoyar. Her saniye aklımızdan çok değişik düşünceler gelir geçer. Bu düşünceler, eyleme geçmeyip, dışa vurulmadığı süre, kimseye yarar ya da zarar vermez. Utanma duygusu süzgeç (filtre) görevi yapar. Asabi durumlarda süzgeç ortadan kalkar. Bünye normale dönmüş süzgeç tekrar yerine gelir. Sinirli iken yapılan hataları telafi etmek her zaman mümkün olmuyor.

Utanan insanın yüzüne yansıyan mahcubiyet ifadesi, karşısındakine her şeyi anlatır. Utanan göz temasından kaçınır. Bu durumdaki, insanın üstüne gitmek, hatasını yüzüne vurmaktır. Utanarak alacağı dersi almış olanın daha da üstüne gidip arsızlaştırmanın anlamı yok. Kültürümüzde "Süt dökmüş kedi gibi" diye bir deyim var. Deyimler, atasözleri boşa söylenmiş sözler değil elbette. Çocukluğumdan hatırlıyorum harmandaki sapa, tarladaki desteye yaklaşan ineğe, öküze veya katıra sahibi bağırdığı zaman, mahcup bir tavırla geri çekilirdi. Bahçeye girmiş bir hayvanın sahibini görünce aceleyle bahçeden kaçmaya çalıştığına köyde yaşayan herkes şahit olmuştur. Sofrada yemek yiyenlere sürtünen kedi, sesli bir şekilde kenarda oturur. Tabi ki bunlardan herkes alması gerekeni alıyordu. Hayâ sadece insana has bir özellik değil, diğer canlılar için de var olan bir duygudur. Bir kimse suçüstü yakalandığı zaman, yakalayan kişinin kendisini görmezden geldiğini fark ederse, iyilik yaptığını düşünür. Hele hele hatasını bildiği, gördüğü halde, kimseye söylemediğini, gizlediğini bilirse, ona minnettar kalır. Ona yakın olmak ister. İyilik yapmak ister. İşini görmek ister. Yardımcı olmak ister. İnsan kendini utandıranlardan uzak durur. Aynı ortamlarda bulunmaktan kaçınır. Karşılaştınca yolunu değiştirir.

Bazen yakınlarımızı uyarırız. Yaşından başından utan, boyundan posundan utan, çocuklarından utan, ilminden bilgiden utan gibi. Demek ki uyarılan kişide, kendisine

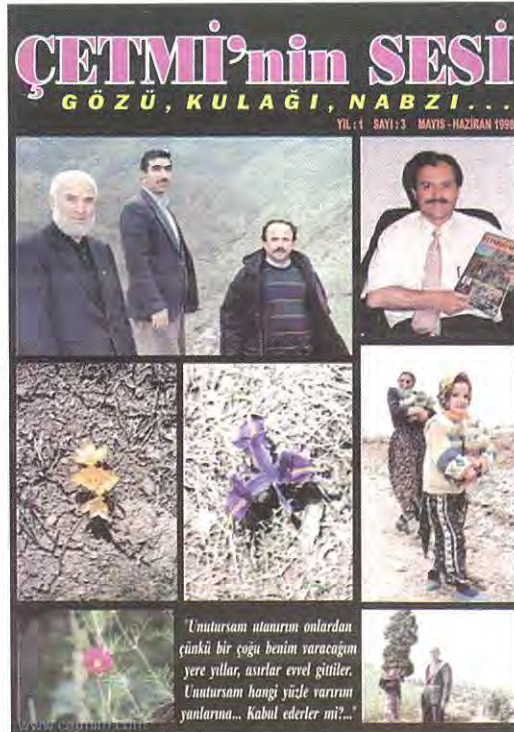

Şeref Çilek
seref_cilek@yahoo.com

yakıştırılmayan söz ya da davranış tespit edilmiş. Eksik olan, yanlış olan bir şeyler var. Kendinden bekleneni yapmamış, beklenmeyi yapmış. Her kişi, bilgisi, görgüsü, görüntüsü, yaşı, statüsü itibarı ile başkalarının zihninde bir mevki, bir makam işgal etmektedir. Çevresine ne olduğunun, kim olduğunun sinyallerini yaymaktadır. Kişinin yaptığı yanlış ile insanların zihninde yerleştiği makam arasındaki tezat, insanları şaşırtır, hatta şoka uğratar. Beş yaşında çocuktan beklenen davranış farklıdır, on yaşındakinden beklenen farklıdır. Yetişkin için ayrıplanan davranış çocuk için hoş karşılanabilir. Cahil için hoş karşılanan, âlim için kabahat sayılır.

Sadece kendi hatalarından değil, bir yakınlarının hatalarından da utanılır. Anne, baba, kardeş, evlat, akraba, hemşeri, tanıdık gibi yakınların kabahati de yakınlığı oranında etkiler. Suya atılan taş çevresine doğru genişleyen halka halka dalgalar oluşturur. İnsan bu dalgaların merkezindedir. En yakınından en uzağına doğru etkilendiği ve etkilendiği yakınları vardır. Hiçbir yakınlığı olmadığı halde, insan olduğu için, insanlığından utandıran olayla karşılaşılabilir. Müslüman'ın yaptığından Müslüman olduğu için, Türk'ün yaptığından Türk olduğu için mahcup duruma düşen olmuştur. Her insan, yakınlarının gurur veren başarıları ile gururlanıyorsa, mahcubiyet veren hataları ile de ilgilenmeli. Her Çetmilinin, diğer Çetmili üzerinde hak ve sorumluluğu vardır.

Doğru olan; Gizli kalacağından kesinlikle emin olsak bile, açığa çıktığı zaman, başkaları tarafından duyulduğu zaman, yüzümüzün kızaracağı söz ve davranışlardan kaçınmaktır. Ne kendimizi ne de yakınlarımızı zor durumda bırakmaya hakkımız yok. Çünkü her şey günün birinde açığa çıkacaktır...

"Unutursam utanırım onlardan
çünkü bir çoğu benim varacağım
yere yıllar, asırlar evvel gittiler.
Unutursam hangi yücle varırım
yanlarına... Kabul ederler mi?..."

Suriye Gezi Notları

- Yılanlı Vadi -

Bir sayı ile daha beraberiz. Sizlere yine Suriye gezisi ile ilgili bilgi ve görgüler sunacağız. Bu yazımızda da tarihi ve ansiklopedik bilgiler var. Bilhassa gençlerin dikkatle ve sabırla okumalarını tavsiye ediyorum.

Bugün Şam'da çok değerli bir arkadaşım ve ailesi ile buluştum. Bu buluşma tam 40 sene sonra oldu. Arkadaşımla kesintisiz altı sene aynı sıraları paylaştık. Aynı laboratuvarlarda çalıştık. 1960 ta İstanbul Tıp Fakültesine giren 400 küsur talebenin hemen hemen yarısı Arap kökenli ya da Ortadoğuluydu. Suriye, Irak, Filistin, İran, Mısır Pakistan ve Afganistan'dan onlarca öğrenci vardı.

Bu Arap kökenli arkadaşlar arasında siyasi görüş ayrılıkları had safhadaydı. Sık sık kendi aralarında çekişirlerdi. Çoğu zaman çekişmeleri kavgaya dönüşürdü. Bu arkadaşların bazıları başçı ve Nasır'cı sosyalist bazıları da karşı görüştendi. Bu gurup karşı görüş daha çok Fizilal il Kuran tefsirini yazan Seyyid Kutub'u, bazıları da ünlü İslam âlimi Prof. Dr. Muhammed Hamidullah'ı desteklerlerdi. Benim samimi arkadaşım fazıl bey bu son gruptandı ve görüşü ile bize çok yakındı. Bire yine Fazıl beyin akrabası, fakat Suriye kökenli olup Ürdün'e yerleşmiş Gade hanım vardı. Arkadaşımla Gade hanımı Allah gerçekten özenerek yaratmıştı. Çok düzgündü ve şimdiye kadar tanıdığım en terbiyeli kadın ve

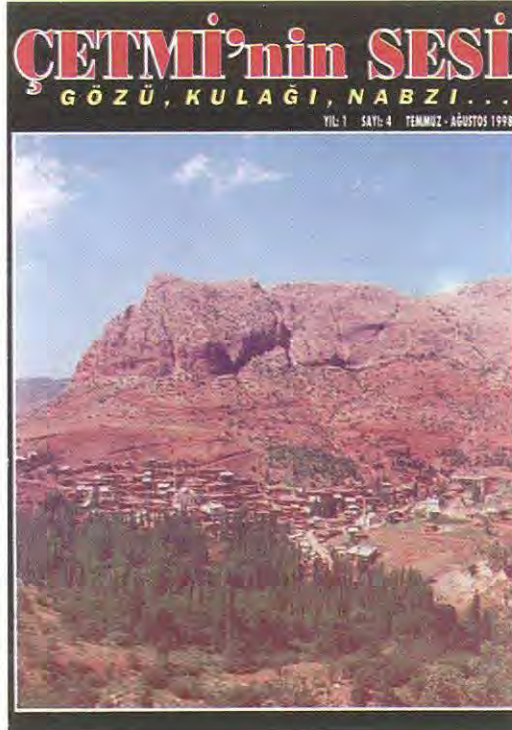

Dr. Ali Özel

çalışkan öğrenciydi. Tıbbiye son sınıfta Fazıl ile Gade Hanım evlenmişti.

Arkadaşımla Fazıl beyin kariyer yaptığını Prof. Olduğunu, dekanlık ve rektörlük görevlerinde bulunduğunu biliyordum. Emekli olup Şam'a yerleştiğini de biliyordum. Oteldeki Arap görevliler Fazıl beyi ismen tanıyorlardı ve rehberden fazıl beyin telefonunu bulmama yardımcı oldular. Telefonla aradığım Fazıl Bey ve Gade Hanım çok şaşırdılar. Adeta dilleri tutuldu. Tüm gurubu mutlaka sabah kahvaltısına çağırıp gelip alacaklarını söylediler. Fakat arkadaşlar çarşı Pazar gezeceğiz diye rağbet etmediler. Yalnız gruptan Dr. İbrahim beyi kandırabildim.

Sabah erkenden Fazıl Bey geldi. Diğer arkadaşları oda ikna edemedi. Ve biz Fazıl beylere yollandık. Evleri şehrin bayağı dışında. Çok yeşillikli bahçeli bir yerde. Geniş bir bahçe içinde düzgün yapılmış çok odalı üç katlı bir ev. Fazıl bey benim geleceğimi kariyer arkadaşlarına ve akrabalarına da söylemiş olacak ki, karşılayanlar ve buyur edenler oldukça kalabalıktı. Arkadaşımla Gade Hanım beni görünce gözyaşlarını tutamadı. Kardeşim deyip çok yakından ilgilendi. Tabi aradan geçen 40 küsur yıl benim olduğum gibi onlarında ahını alıp vahını bırakmıştı. Çok geniş hazırlanan kahvaltı sofrasında yok yoktu. Yâda her şeyler vardı.

Kahvaltıdan sonra eski günlerden konuşuldu. Sohbeta daldıktan sonra Fazıl Bey, Gade hanımın akrabalarının bulunduğu bir köyde yakın bir akrabasının kanser hastası olduğunu, durumunun ciddi olduğunu, belirli aralıklarla köye gittiğini, en azından moral verdiğini, mutlaka hastanın kendisini beklediğini söyledi ve köye bizi de davet etti. Bizde Dr. İbrahim beyle beraber bir Arap köyünü ve Arap ailesini yakından görmek için severek kabul ettik. Köy 50 Km. kadar bir yerdeymiş.

Bu seferde üç Dr. Köye doğru yola çıktık. Fazıl bey telefon açıp iki de Türk doktoru getiriyorum diyerek hastaya moral depolamış. Şehirde hemen uzaklaşmıştık ki yolların bozuk olduğunu gördük. Kepirimsi ve tepemsi yollardan geçtik. İki tepe arasında dağimsi bir yere geldik. Bu gölgesiz ağaçsız otsuz yerde boğaz gibi uzanan arlıkta küçük evlekler şeklinde bahçecikler havarlar vardı. Havarların kenarında durduk Fazıl Bey Yakup ağabey diye birilerine seslendi. Bizim yayla damlarını andıran bir yerden bir adam çıktı. Daha doğrusu bir iskelet çıktı. Adam çok uzun boylu bembeyaz fakat sık ve gür saçlı, kargaburunlu, vücutundaki tüm etler şırınga ile çekilmişçesine vücutundaki kemikler tek tek sayılacak gibi birisi. Fazıl beyin anlattığına göre adam miastenia gravis (kas erimesi) hastasıymış. Çare bulamamışlar. O bölgeye yılanlı vadi denirmiş. Orada zehirli kobra yılanları bulunurmuş. Her sene dünyanın bazı yerlerinden uzmanlar gelip yılan serumu yapmak için yılanların zehirini çıkarıp giderlermiş. Yılanları öldürmek yasakmış. Zehir alıcılar bölgede yeri bulunanlara hatırlıca para verirlermiş. Kısacası bu imtiyazlı yılanlar yılda birkaç kişiyi öbür dünyaya uğurlarlarmış. Fazıl

beyin, aman Yakup ağabey kendine iyi bak tembihleri ile oradan ayrıldık.

Hastanın köyüne varmak üzereyiz ve hastanın bulunduğu köyün adı da yılanlı köymüş. Şimdi değiştirilmiş adı ve köy çok büyük. Engebeli bir arazi üzerine kurulu. Köyde tek dal bir yeşillik yok. Suriye'nin köyleri genelde tertipli ve güzel görünümlü idi. Bu köy itici ve dağınık görünümlü. Bire olduğu gibi toprak damlı ve yağma çelenli. Köyün sokakları deve, sığır, eşek, katır gibi hayvanlarla dolu. Örtme ve çelenlerin altları küçük bir kahvehane gibi. Adım başı bir çay ocağı var ve oralar insanlarla dolu. Hem çaylar içiliyor hem de kavga edercesine yüksek sesle konuşulup tartışılıyor. Köyün karşı tepeleri ise çam fıstığı ağaçları ile kaplı.

Hastanın evi köyün bir kenarında çok odalı tek katlı bir ev. Ev yüksekçe duvarlarla çevrili. Hasta evi gibi değil de sanki ölü eviymişçesine kalabalık. İki Türk doktorun geleceğini duyan mahalleli, bu doktorlar ne menem mahlûklardır merakı ile evi doldurmuşlar. Ama karşılarında cavlak kafalı iki insan görünce şaşırılmış olmalılar.

Hasta 80 yaşlarında görünümü itibarıyla tam

bir kanser hastası. Akciğer kanseriymiş. Kanser çoğu organına metastaz yapmış. (Yayılmış) Hasta iler yaşına ve ağır hastalığına rağmen bilinçli, moralli ve düzgün. Fazıl bey giderken bunlar bana inanmıyorlar. Ne yap yap hastaya moral depola demişti. Hastayı kuşatan o yığınla insan arasına süzülerek hastanın yanına oturdum. Onunla tercüme yoluyla konuşup hastalığını inceleyip muayene ederek film ve raporlarına baktım. Tıbbi tahminimin birkaç sene fazlası kadar yaşayabileceğini söyledim. Yine hastanın ilgisini çekmek için bolca tıbbi Latince kelimeler kullandım.

ÇETMİ'nin SESİ

GÖZÜ, KULAĞI, NABZI...

YIL: 1 SAYI: 5 EYLÜL - EKİM 1998

75

Çanakkale'de
Çetmi'li Şehitler

Durum

Çetmi'li
Günü Kutlandı.

Derler ki O Gün

Bir Hak Aşığı

Eğitim - Öğretim

Tarım

Sağlık

Bürokratlarımız

Güzel İnsanların Beldesi: Çetmi

Hastanın ve etraftakilerin dikkatlerini çektiğim, onların hal ve hareketlerinden anlaşıyordu. Tır şoförlüğü yaptığını söyleyen hastanın oğlu sık sık Hatay'a gidip geliyormuş. Bayağı bir Türkçe öğrenmiş. O Türkçesi ile Fazıl Bey dâhil babamı pek çok doktor muayene etti fakat hiçbirisi sizin gibi babamı muayene etmedi diyerek Fazıl beye laf attı. Fazıl bey gülerek zaten ben bu taşlamayı bekliyordum diyerek işi şakaya verdi. Bu arada orta yaşın üzerindeki bir adam, durmadan Fazıl beye bir şeyler söyleyip kızdığını belli ediyordu. Fazıl bey, o adamın köyün şifacılarından olduğunu, bizim yaptığımız tıbbi muayenelere kızdığını, doktorları yüzünden hastalığın kötüye gittiğine inandığını söyledi.

Muayeneden sonra bizi kahvaltıya davet ettiler. Her şeyin dolu dolu olduğu bir kahvaltı sofrasıydı. Fakat biz lebalep doluyduk. Kahvaltıya oturacak halimiz yoktu. Kahvaltı sofrasının ortasında koca bir tepsi bizim katmerlere benzer katmerlerle doluydu. Fazıl bey bunlardan yemezseniz pişman olursunuz deyince birer tane aldık. Bizim çıtlık ezmeli katmerlere benziyordu. Fakat onların içleri çam fıstığı ezmesiyle doluydu ve çok güzeldi.

Köyde bir saat kadar kaldıktan sonra ayrıldık. Aslında tüm mahallenin katılımıyla ve görkemli bir şekilde uğurlandık. Dönüşte yine o bahçelik havarlıklı yerde durduk. Fazıl bey Yakup ağabey diye ısrarla seslendi ise de bir cevap alamadık. Arabadan inişip o dam eve girdik. Giderken gördüğümüz iskelet adam kıvrılmış yatıyordu. Adam ölüydü ve ölüm yeniydi. Hemen yanına duvarın dibine çöreklenen yetmiş santim kadar çok alalı bir yılan duvara sağılmaya başlayacağı sırada arkadaşım İbrahim Bey üzerine bastı. Adamcağızı bu yılan sokmuştu ve bizde o yılanı öldürecektik. Fakat Fazıl Bey

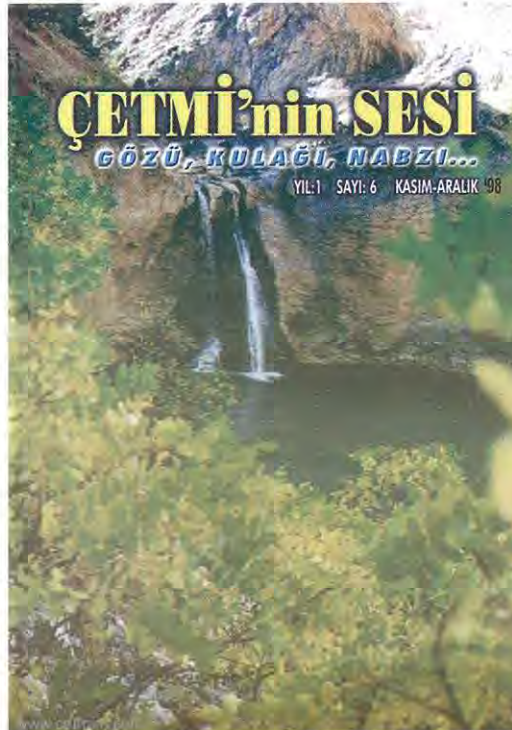
mani oldu. Yılanın kafasının bir yanında bir pul vardı. O pul yılanın kot numarası. Ne zaman zehir alındığı ve ne zaman sonra tekrar zehir alınabileceğine dair bilgiler varmış. Fazıl bey telefonla gerekli yerlere bilgi verdikten sonra hızlı bir tempoyla yılanı vadiden ayrıldık.

Fazıl bey bizi otele bıraktığımda arkadaşlarımızda şehir turundan ya da alışverişlerinden dönmüşlerdi. Öğleden sonra Süleymaniye camiine gidilecek. Hem cami, hem avlusunda bulunan padişahımız Vahdeddin'in ve bazı hanedan mensuplarının mezarları ziyaret edilecek. Bazı arkadaşların vatan haini padişahın ziyaretine gidilmez itirazına rağmen yinede topluca gidildi.

Süleymaniye camisi ana cadde üzerinde fazla bir özelliği olmayan orta büyüklükte bir Osmanlı camisi.. Cami bahçesi çok geniş, mermerlerle kaplı ve havuzlu. Cami önceki yıllarda bizim kültür bakanlığımız tarafından onarıma alınmış restorasyon başlatılmış.

Buralarda kendi devlet başkanının melul mahrum yatar görmek insana hüzün veriyor. Ama ne var ki kaderin ve tarihi olayların önüne geçilemediği zamanlarda oluyor.

Ben şimdi iddiasız olarak kendi kültür birikimim çerçevesinde, padişahımızı buralara sürükleyen olayları kısaca aktarmak istiyorum. Osmanlı Ordusu 93 harbi olarak bilinen 1878'deki Osmanlı-Rus savaşından ve sonraki Balkan savaşlarından mağlup çıkmıştı. Asker yorgun ve perişan halde iken 1914 1.Dünya harbi patlak vermiş, o zamanlar iktidarda bulunan İttihat ve terakki partisi, Almanların çeşitli entrikalarına aldanıp alman saflarında savaşa girer. Zaten bitik olan ordumuz onlarca cephede savaşır ve kaybeder.

Yalnız Çanakkale'de dünya tarihinin en büyük destanını yazar. 250 bin şehit vererek o zamanın dünya ordularını dize getirir ve Çanakkale bu sürümlere mezar edilir. Almanların ve müttefiklerinin yenilmesi ile Osmanlı'da yenik ve bitik düşer. Galip gelen düşmanlar Haçlı savaşlarından beri süre gelen kinlerini kusarlar ve Midilli adasının Mondros şehrinde Osmanlı ülkesinin paylaşımı için konferans toplayarlar. Bu konferansla Anadolu'nun işgal hareketi başlar. İngilizler İstanbul ve civarı ile beraber Trakya ve Karadeniz'e, İtalyanlar güney Anadolu'ya, Fransızlar doğu ve güneydoğu Anadolu'ya koşarlar. Ege bölgesi Yunanlılara bırakılır. Osmanlı devletinin tüm yetkileri iptal edilir. Osmanlı'nın ordusu, jandarması ve polis teşkilatı dağıtılır. Günlük hayatın olmazsa olmazı olan su, elektrik, telefon, telgraf işletmelerine el konulur. Yani devletimiz dalı budağı olmayan bir ağaç kütüğüne döndürülür. Düşman askerleri karakol ve kışlalarımızı basıp polis ve askerlerimizi şehit ederler. Kadın ve çocuklarımıza tebelleş olurlar. Osmanlıda evlat muamelesi gören Rumlar, Ermeniler ve Yahudiler silahlanıp devletin temellerini sarsmaya başlarlar. Müslüman halka giriştikleri katliamlarla adeta düşmana bile parmak ısırtırlar.

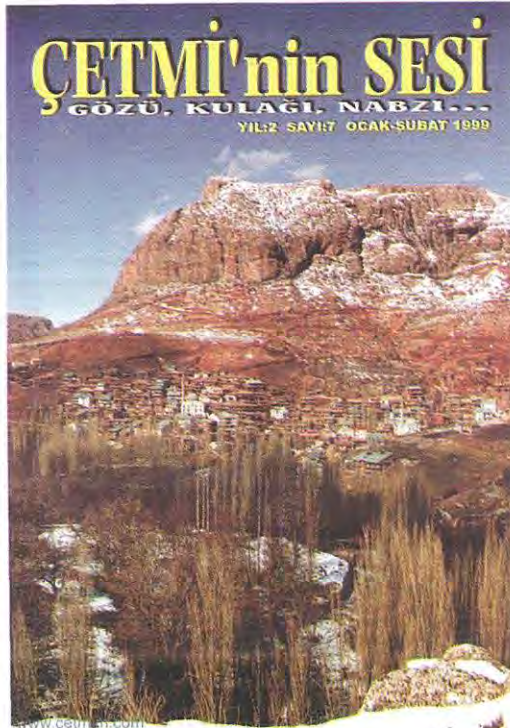
Bu sırada İstanbul basını (Mütareke basını) Türkiye topraklarının işgalini inkâr eden yazılarla Anadolu halkını kandırmaya çalışırken düşmanlara karşı konulmaması hususunda (Bilhassa İzmir'in işgalinde) peş peşe padişah fermanı çıkarılır.

Adeta paylaşılan Anadolu toprakları kan ağlarken İstanbul en modern iki adet savaş gemisiyle ablukaya alınır ve top namluları saraya çevrilir. Bu şekilde padişah ve yönetim kimildayamaz. Hatta nefes alamaz hale getirilir. Böyle durumlarda layık görülen

zulmü protesto için intihar edilir, işgalin kabullenmediği gösterilir. Yâda daha doğru olan yapılır ve eldeki imkânlarla çarpışılır. Bu durumda şehit düşüleceği kesin gibidir. Ve allı şanlı zabıtlar kervanına katılırlar. Çok zayıf bir ihtimalle de Allah'ın ilgi ve yardımıyla bu işgal mengenesinden bir şekilde kurtulunur.

Ne var ki padişahımız bu çaresizlik karşısında düşmana yaranmayı tercih etmiş, idari kadro ile beraber yazarlar, çizerler, iş adamları, koltuk ve saltanat sahipleri gidene ağam gelene paşam kabilinden düşmana hoşgörü ve işbirliği yapmayı tercih etmişler. Hain grupları akıl almaz birer İngiliz dostu oluvermişler. İt sürüsü kadar insanın bir anda Ermeni ya da Hrantçı oluverdiği gibi. Böyle zamanlarda böylesi hainlerin çabucak sürüler oluşturmalarını anlamak mümkün değil. İşte işgal mişgal yoktur deyip Anadolu halkını kandıranlar padişah, hilafet ve din elden gidiyor diye yırtınarlarda bu ahlaksız, dinle imanla alakası olmayan ajan patojenlerdir. Ve bu tipler her yerde, her millette her an sürülerle oluşabilirler.

Ne var ki millet saf bu hainlerden ibaret değildi. Vatanın, milletini, Allah'ını, peygamberini, taşını, toprağını, havasını, suyunu seven bunlara canını adayan insanlarda vardı. Cephelede ömür tüketip vatan müdafaasının, vatan sahibi olmanın zorluğu ile vatansızlığın acısını yüreklerinde duyan Osmanlı subayı ve satılığa çıkmamış, çürükleşmemiş aydınlar, yazarçizerler, düşünürler her kesimden vatan evlatları da vardı.

Vatanın işgali ve bunun acısı ile kıvranan bu insanlar çaresizliğe çare bulmak için gizli toplantılara girişmişlerdi. Toplantılar çok gizli olmalıdır. Çünkü İngilizler her şüphelendiği padişah ve işgal düşmanı diye tutuklayıp işini bitiriyorlardı. Bu sıralarda Suriye'deki yıldırım orduları grup komutanı olan Mustafa Kemal'de İstanbul'a dönmüş ortalığın toz duman olduğunu yakinen görmüştür. M. Kemal'in yakından tanıdığı F. Çakmak G. Kurmay başkanı, Rauf Orbay, Fahrettin Altay, Kazım Karabekir, Fevzi Çakmağın etrafındadır. İşgali içlerine sindiremeyen, bu yönde kafa yoranların başında bulananlar gelmektedir. M. Kemal'in İstanbul'a gelmesiyle mihver onun etrafında dönmeye başlamıştır. Billhassa İngilizlerin yoğun takibi altında bulunan bu grup her şeye rağmen toplantılarına arayışlarına deva eder.

Karadeniz bölgesinde Müslümanların oralarındaki Rumlara dat vermediği, eziyet ettiği yönünde şikâyetler gelmeğe başlar. İngilizler ve padişah Rumları Türklerden kurtarmak için bölgeye dirayetli birisinin gitmesine karar verirler. Akla gelen Mustafa Kemal'dir. İngilizler Mustafa Kemal'i Çanakkale'den çok iyi tanır. Padişahın onun İstanbul'da hır çıkarıp İngilizleri kızdırarak işgal baskısını artırmalarından korkar. Yani M. Kemal'in İstanbul'da oluşu hem padişahımızın hemde İngilizlerin uykularını kaçırıyor. Karadeniz bölgesinin sürekli karıştığı bahane edilerek M. Kemal'den kurtulma planları yapılır.

M. Kemal'in Karadeniz bölgesi olayları ile ilgili ve ordu müfettişliği görevi ile Anadolu'ya gitmesi kesinleşir. O zaman ordu müfettişleri birçok yetkilere sahip olup valiler dâhil tüm idarecilere emir verme durumundaymış. Onun için M. Kemal yetkilerini artırmak yönünde G. Kurmaydaki arkadaşlarıyla yoğun bir çalışmaya girer. Uzun çalışmalardan sonra tüm yetkiler elde edilir. Ve bu yetkileri ihtiva eden ferman padişaha imzalatılır. Geniş yetkilerle donatılan fermanı alan M. Kemal karargâhı ile (Toplam 22 kişi) hararetle Samsun'a gider.

M. Kemal Samsun'dan Havza'ya oradan da Amasya'ya geçerek elde ettiği yetkilere dayanarak hazırladığı bildiriye tüm valiliklere gönderir. Vatanın kurtarılması yönündeki bildiri tüm Anadolu'yu uykudan uyandırır, heyecana boğar.

Bilindiği gibi sonraları Erzurum ve Sivas kongreleri yapılır ve topyekûn Anadolu ayağa kalkar. M. Kemal'in Anadolu hareketi İstanbul'u yani padişahı ve İngilizleri telaşlandırır. M. Kemal hemen geri çağırılır. Ama artık kuş kafesten uçmuştur. Geri çağırılma fermanları devam ederken Anadolu halkı iyiden iyiye uyanıp yeni hareketin etrafında kilitlenir. Bu sefer

padişah İngilizler ve mütareke basını akıl almaz bir kampanyaya girer. M. Kemal padişah ve din düşmanı olarak lanse etmek için ellerinden geleni yaparlar. Onlarca karşı hareket ve isyanlar tertiplemelerine rağmen Anadolu hareketi çığ gibi yayılır. Padişah ve Şeyhülislamın fermanları ile M. Kemal idam mahkûmu ilan edilir. Şeyhülislamın bu hareketine karşı 280 Anadolu müftüsü istiklal hareketini destekleyen karşı bildir yayınlar. Bildiride Peygamberimizin bedir savaşı ile başlayan kâfirlere karşı verdiği akıl almaz mücadele anlatılır ve İslam'ın cehaletle, zilletle meskenet esaret ve mahkûmiyete asla razı olmadığı dile getirilerek, esas hainliğin düşmanla işbirliği yapmak olduğu haykırılır. Bilindiği gibi Anadolu'nun kurtuluş hareketi tüm engellere rağmen devam eder ve başarıya ulaşır.

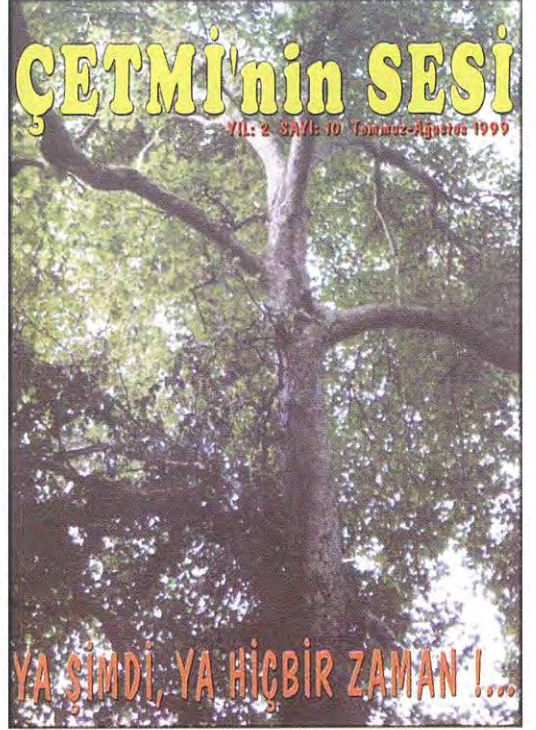
Padişahımız Vahdeddin 1918 yılında ortalığın toz duman olduğu bir zamanda tahta çıkmış, tarihçilere göre Vahdettin ağabeyi 2. Abdulhamid'in yarısı kadar zeki ve onun onda biri kadar politik dehaya sahip olsaymış olaylar daha başka türlü gelişirmiş. Her şey daha iyi olurmuş. Yine tarihçilere göre padişah M. Kemal ve arkadaşlarının Anadolu'ya hareketin başına geç tavsiyelerini kabul etseymiş olaylar daha iyi yönde gelişir, padişah yad ellere sığınmak zorunda kalmazmış.

Bizlere M. Kemal'in Samsun'a çürük bir takayla gizlice Anadolu'ya geçtiği anlatılırdı. Artık M. Kemal'in padişah fermanı ile harcırahlı olarak gönderildiği biliniyor. Ancak bu gönderiş Anadolu'yu kurtarması için değil Karadeniz bölgesindeki antlaşmazlıkları halletmek içindir. Şayet bu yönde gönderilseydi M. Kemal'i Samsun'a çıkışından 30 gün sonra geri çağırılmaz, 60 gün sonrada hakkında idam fermanı yayınlamazdı.

Ne var ki Anadolu hareketi ile otoritesi sarsılan, küpleri dolmaz olan, dinle bildiğimiz Kuran nizamı ile alakası ile alakası hiç bulunmayan bazı çevreler M. Kemal'in can düşmanı olabilmışlerdir. Hala bu kinleri devam etmektedir. Kuran, "Ey iman edenler sakın Hristiyan ve Yahudilerle sıkı fıkı olmayın" emrini hiçe sayıp onların yaşantılarını, emirlerini her türlü buyruklarını baş tacı etmektedirler.

Bana göre Vahdeddin bir vatan haini değildir. Ama vatansever de değildir. Yâda bir imparatorluğu yönetecek kapasitesi yoktu. Vatanseverlik düşmanın himayesine sığınıp ondan medet ummak değil, şahlanıp kurtulma çarelerini aramak olsa gerek. İngilizler tarafından tüm yetkilerine el konulup kukla haline getirilen padişahımız 1922 yılında bir İngiliz gemisiyle ve kendi iradesiyle Malta'ya gitmiştir. Malta İslamiyeti bitirmeye çalışan ve bu işe yeminli olan Malta şövalyelerinin ana üssüdür. Malta'dan Hicaz emirinin daveti üzerine Hicaz'a gidip Hac etmiştir. Orada bir sene kalan Vahdeddin İngilizlerin isteği ile İtalya'nın Cenova şehrine gelip bir süre Cenova'da kaldıktan sonra, yine İngilizlerin isteği ile Sen roma (İtalya) şehrine yerleşmiştir. 1926 yılında vefat eden Vahdeddin çeşitli maceralardan sonra Suriye'ye defnedilmiştir. Bunlar bir kaderin tecellisi olsa gerek. Onuda yazdım. Kaderin ve çoğu olayların önüne geçilemeyeceğini biliyoruz. Bu konular çok geniştir ve her türlü yoruma müsaittir, açıktır ve değişik yönde yorumlayan onlarca kitap vardır.

Şakir ile Zakir

Şubat ayının onuncu günü ve Son on yılın en soğuk gecelerinden biriydi. Sokakta devriye gezen polisler, gecenin soğuk rüzgâr uğultusuna karışmış ağlayan bir çocuk sesi duydular. Sesi geldiği tarafa sürdüler arabalarını, ses bir cami avlusundan geliyordu, caminin son cemaat mahallinde tam kapının önüne sarıp sarmalanarak konan, daha dünyaya gözlerini açalı bir ayı bile doldurmamış bir bebek sesiydi bu.

Hemen montunu çıkardı içlerinden en yaşlı olanı, çocuğu sarıp sarmalayıp doğru arabaya koştular. Az sonra gecenin karanlığını yırtan bir çocuk ağlama sesi ile son sürat bir araba dolaşmaya başladı sokaklarda. Açık bir yer arıyorlardı süt almak için, içlerinden biri akıl etti sonunda hastaneye götürülim dediler ve hastanenin yolunu tuttular.

Nöbetçi hemşirelerin kucagında dindi çocuğun ağlaması, kim bilir belki de annesi sandı onları, daha sonra plastik biberonla süt verince anladı onların annesi olmadığını. On beş dakika önce bir daha gelmişti aynı şekilde terk edilmiş olarak, yan yana yatırdılar ikisini, adı ne diye sordu hemşire, bilmiyorum dedi polis Nevzat, az önce gelene bizim başhekimin adını koyduk dedi hemşire, o çocukları çok sever ama ne yazık ki çocuğu yok dedi arkasından...

O zaman buna da bizim baş komiserin adını koyalım dedi polis nevzat, komiserinizin adı ne dedi hemşire, Şakir dedi polis nevzat, kafiyele oldu dedi hemşire bizim baştabibin adı da zakir... Güldüler.

İşte tam o zaman başladı Şakir'le zakir'in arkadaşlığı, ikisinin de yaşları ve kaderleri aynıydı ve ikisi de şubatın onunda bulunmuştu ve ikisi de cami avlusuna bırakılmıştı.

Polisler hastaneden çıkarken sabah ezanları duyulmaya başladı dört bir yandan, him dedi komiser

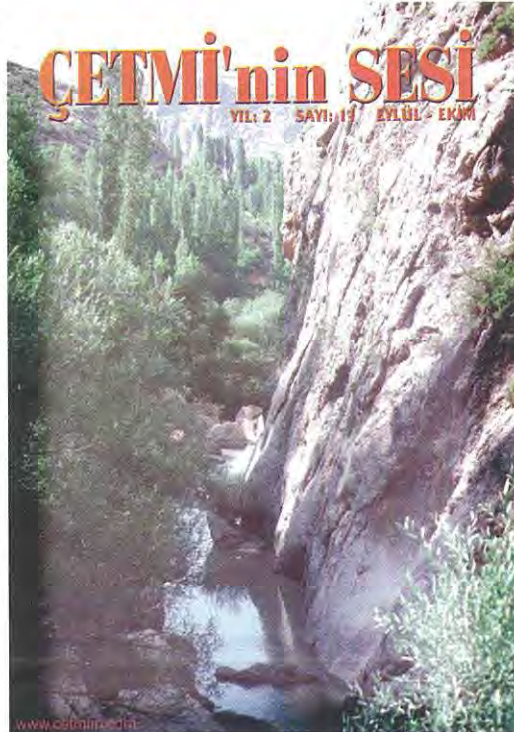
Nurettin Özel

Nevzat, "cami avlusuna bırakmanın nedeni anlaşıldı, demek ki ölüme terk edilmek istenmemişti yavrucaklar, sabah namazına gelen cemaat bulsun ve sahiplensin diye düşünmüşler" dedi mırıldanarak. Tabi dedi yaşlı olanı, hangi anne çocuğunun kötülüğünü ister ki...

Bir ay kadar tedaviden ve bakımdan geçtikten sonra kendileri çocuk bakım evinde buldu Şakir ile zakir... Yine birlikteydiler ve ondan sonra hep birlikte oldular, ilkokulu ortaokulu hatta liseyi beraber okudular... On sekiz yaşına gelince kanunlar gereği

birlikte kondular yurdun kapısının önüne ve o gün söz verdiler birbirlerine, "bundan sonra ne olursa da olsun hiç ayrılmayacaklar ve birbirlerini hiç bırakmayacaklar" dı...

Onların bu dostluk ve kardeşlik sözü yaratanında hoşuna gitmiş olacak ki kader onları askerlikte de bir araya düşürmüştü, aynı birlikte askerlik yaptılar... Herkes annesine babasına hatta nişanlısına hasret dolu mektuplar yazarken onların ne mektupları geliyordu nede selamları. Yinede mutluydular ama çok sürmedi bu mutlulukları herkes teskere için şafak sayarken onlar bitmesin istiyordu şafaklar, çünkü biterse dışarıda ana yok, baba yok iş yok, aş yoktu onlar için...

Ama korktukları gibi olmadı Allaha şükür, teskereyi aldıklarının on beşinci günü büyük bir fabrikanın bahçesinde bahçıvanlık işi bulmuşlardı, belkide çocukken yurdun bahçesindeki çiçekleri her gün sulayıp tımar etmelerinin bir mükâfatıydı bu, kim bilir.

Küçük bir ev tuttu Şakir ile Zakir, ilk maaşlarını aldıklarında yatak ve yorganları da vardı artık...

İkisi de aynı soğuk bir şubat gecesinde sabah ezanları vakti cami avlusunda bulunduklarını biliyordu, ikisi de anne ve baba özlemi çekiyorlardı ama sanki kavilleşmişçesine geçmişten hiç konuşmuyorlardı... Konuşmuyorlardı ama gönüllerindeki sevgi boşluğu geçen her gün biraz daha büyüyordu...

Henüz iki ay geçmişti ki, Nihayet sevebileceği birini buldu Şakir arada bir fabrikaya gelip giden bir kıza âşık oldu, her gelişinde ona bahçede yetiştirdiği en güzel güllerden bir demet sunuyordu, kızda o güzel yüzüyle tebessüm ederek teşekkür edip alıyordu çiçekleri... zakir bu işe pek hoş bakmasa da Şakir hiç konuşturamıyordu Zakiri, elimde değil ne yapayım, seviyorum arkadaş diye bildiriyordu çaresizliğini...

Tam üç ay boyunca çiçek sundu Şakir ve her seferinde tebessüm ederek teşekkür etti kız... Şakir artık dayanamıyordu ve sonunda artık ne olacaksa olsun diyerek onu kaybederim korkusuyla dizleri ve yüreği titreyerek "sizi seviyorum" dedi kıza. Kız gülümsedi ama cevap vermedi Şakir'e, "cumartesi günü sizinle buluşup konuşmak istiyorum" dedi Şakir... Kız tekrar gülümsedi, tam bir şey söyleyecekti ki fırsat vermedi Şakir cumartesi günü saat üçte belediye kültür parkında buluşalım mı dedi kıza... "Tamam, buluşalım" dedi kız. Kız elinde çiçekler fabrikaya doğru giderken, göz pınarlarından yaşlar süzülen bir iskelet gibi bakakalmıştı Şakir, Zakir gelip de "ne oldu, ne

dedi" diye onu silkelemese belki de öylece aylarca bakabilirdi...

Bu gün en mutlu günüm diyordu Şakir, "hayır" dedi zakir "aslında bizim en mutlu günümüz, cami avlusunda bulunduğumuz gündü, eğer o gün bulunmasaydık güneş doğmadan ikimizde donarak ölmüş olacaktık..."

İkisi de bir an sustular, sonra ikisi de ağlamaya başladı, zakir pişman oldu geçmişi hatırlattığında, durumu kurtarmak için ne ağılıyorsun oğlum insan en mutlu gününde ağlamı diye sordu zakir, bilmem dedi Şakir bu güne kadar hiç mutlu bir günüm olmadım ki... Birbirlerine baktılar ve birden birbirlerine sarılıp hiçkırarak ağlamaya başladılar

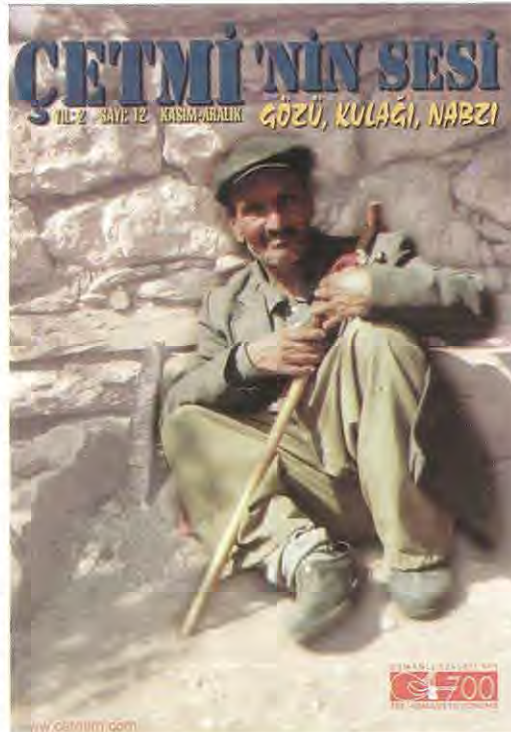
Günlerden çarşambaydı ve daha cumartesi gününe üç gün vardı, üç gün boyunca gözü hep yolda oldu Şakir'in, kızın fabrikaya bir daha gelmesini bekledi, ama kız bir daha gelmedi...

Cumartesi öğleye doğru fabrikanın bahçesine koştu Şakir ile Zakir, bahçeden kızın çok sevdiği sarı güllerden bir demet oluşturdular ellerine ve doğruca buluşma noktasına parka gittiler.

Saat üçe geliyordu Şakir elinde bir demet sarı gül buluşma noktasında yerini alırken, Zakir de kız gelirse beni görmesin diye çekildi geriye, bir banka oturup uzaktan Şakir'i izlemeye başladı...

Gün batmak üzereydi, işçiler, memurlar hatta sokak satıcıları bile arabalarını kaktıarak evlerine dönüyorlardı Şakir ise elinde çiçek hala kızın gelmesini bekliyordu, kız gelmemişt ve hiç geleceğe de benzemiyordu.

Ortalık iyice karardıktan sonra Şakir'in yanına geldi Zakir. "Hadî gidiyoruz artık" dedi "hayır" dedi Şakir, "ben onu bekleyeceğim...". "Gelmez" dedi Zakir, "gelecek" dedi Şakir, "gelecek..." İki saate yakın tartışılar, sonunda "ne halin varsa gör" diyerek çekip giderken Zakir, Şakir elinde bir demet altın sarısı gül ile hala sevdiği kıza bekliyordu...

O günden sonra yerinden bir adım bile kımıldamadı Şakir, günler haftalar aylar geçti ama Şakir beklemekten vazgeçmedi, gerekirse bir ömür boyu beklerim diyordu... Öyle de oldu birinci yıl ikinci yıl derken uçup gitti seneler, Şakir hala onu bekliyor, arkadaşı zakir ise her gün ona fabrikanın bahçesinden bir demet gül getirip tutuşturuyordu Şakir'in eline... Şakir ise sanki park meydanına dikilmiş bir heykel gibi öylece bekliyordu, gece gündüz demeden, yaz kış demeden bekliyordu. Gece bekçisi bile engel olamadı beklemesine, "parkta yatıp uyumuyorsa beklemesinde bir mahsuru yoktur" dedi yetkililer...

Saçı sakalı uzadı, berber getirdi Zakir. Küçük bir tabureye çıkarak tıraş etti berber, acıktı ekmek arası bir şeyler tutuşturdu eline, yağmur yağdı şemsiyesini getirdi ıslanmasın diye. Küçük bir çocuk gibi tuvaletini yaptırdı geceleri... Ama o durduğu yeri terk etmedi hep onu bekledi... Kasabada herkesin diline düşmüştü. Bekleyen adam diye, gazeteciler onun ve gelmeyen sevgilisinin hakkında uyduruk hikâyeler yazıyordu köşe yazılarında. Üniversite öğrencilerine tez konusu olmuştu onun sevgisi. Yeni âşıklar, sevgililer, hatta yeni evlenen çiftler üzerlerinde gelinlik ve damatlığıyla onun önüne gelip birbirlerine karşı sevgide ihanet etmeyeceklerine dair söz veriyorlardı. Birbirlerine bu adam kadar sadık kalacaklarına dair yemin ediyorlardı Şakir'in önünde... Onun adına bir dernek kuruldu. Şakiri Sevenler Derneği diye, herkeste hoş baktı bu işe, bir anda kanarya sevenler derneğinin üyesini ikiye katladı Şakiri Sevenler Derneği... Binlerce üyeye ulaştı nerdeyse...

Gün geçtikçe kasaba dışında da konuşulmaya başladı bekleyen adamın hikâyesi, şehir dışından insanlar gelmeye başladı bekleyen adamı görmek için... Kasabanın turizm potansiyeli

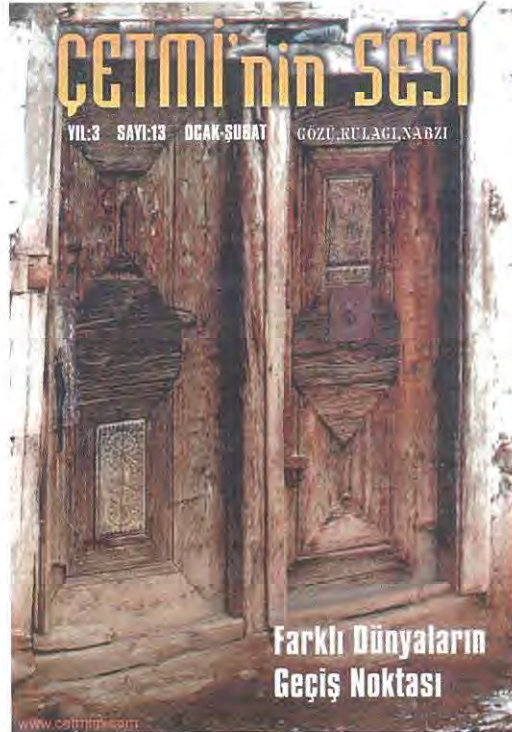
arttı birden, yeni oteller yapıldı artan turizm potansiyeline cevap vermek için...

Eksi on, onbeş dereceye kadar donmadan dayanabilen ve hiç uyumadan ayakta bekleyen bu adamın sırrını çözmek için bilim adamları geldi Japonya'dan. Şakir'den kan örneği almak istediler. Ama müsaade etmedi Şakiri Sevenler Derneği. Resimler çektiler, çadır kurup beklediler, ama bir türlü çözemediler Şakir'in sırrını. Sonra gece yarısı yaşlı bir adam geldi çadırın kapısına, sevgiden dedi karşındaki çekik gözlü insanlara, sevginin ve aşkın sıcaklığı buz dağlarını bile eritir, her şeyin üstesinden gelir... Son notu düştü Japon bilim adamları raporlarına, sevginin sıcaklığı buz dağlarını bile eritir...

Bir Japon dergisine kapak oldu Şakir, altında da bir başlık "sevginin sıcaklığı buz dağlarını bile eritir" devamında da Şakir'in haberi. Tam beş sayfa ayırmıştı dergi, Şakir'in resimleri, yapılan röportajlar, falan tam beş sayfa ve sonra bütün dünya basınında onun haberleri. Yıllardır sevdiği kıza verdiği randevuya gelmesini bekleyen adam ve kasabaya akın eden yabancı turistler... Esnafın yüzü güldü, herkes cirosunu ikiye üçe katladı o sene, oteller doldu taşı, yabancı gazeteciler

televizyonlar gelip program yapıyor ve her programdan sonra turist trafiği daha da arttı.

Seçimlerde, "bekleyen adama karşı gerekeni yapamadin, yapmadin" diyerek eski başkana veryansın eden muhalif belediye başkanı kazandı. Sonra yeni başkan tuttu verdiği sözü. Kış günü olmasına rağmen iş makineleri geldi bekleyen adamın karşısına. Büyük bir kepçe daldırdı bıçağını bekleyen adamın ayakları altına. Toprakla birlikte kaldırdı havaya, sonra kamyonlar taşlar döktüler yanlara, on onbeş tane usta tıkıdık tıkıdık taşlar düzdüler beklen adamın durduğu yere...

Kaide yapmak için kısa zamanda bitirdiler çalışmalarını ve törenle kaidenin üzerine oturtuldu bekleyen adam. Eskiymiş ayakkabıları yerine demirden ayakkabı yaptırdılar, bir metre çevresini sarı pirinçten yapılmış korkuluk ve zincirlerle çevirdiler ve kaidenin üzerine pirinçten bir levha yazdılar... .. Tarihinde saat üçte sevgilisi ile buluşmak için randevu yerine geldi ve o günden beri her gün elinde taze bir demet gülle sevgilisinin gelmesini bekliyor...

Ne Şakir beklemekten vazgeçmişti nede Zakir her gün bir demet gül getirmekten. Ama bir aksilik oldu sonunda. Zakir Şakir'e gül getirirken meydana araba çarptı ve hastaneye kaldırıldılar. Bir gün sonraki bütün gazetelerde onun haberini birinci sayfadan okudu okurlar, bekleyen adamın çiçeklerini artık kim getirecek... otobüste firende hatta evlerde herkes bu haberi konuşurken Zakir dizlerinin üzerinde bir demet taze sarı gül sakat arabası ile geliyor ve tutuşturuyordu gülleri Şakir'in ellerine.

Çünkü onların dostluğu ve arkadaşlığı pazara kadar değil mezara kadardı ve birbirlerinden başka da kimseleri yoktu...

Ama çok sürmedi Zakir'in gelişi, fabrika onu işten çıkarmıştı ve artık gülleri parası ile almak zorundaydı. Onu da yaptı Zakir, her sabah çiçekçiye gidiyor ve gülleri buket yaptırıp götürüyordu Şakir'e, belediye işe aldı Zakiri. Park ve bahçelerde bahçıvan olarak çalışıyor ve artık güllere para vermiyordu...

Aşkın ve sevginin merkezi olmuştu Şakir, yerli yabancı, Hristiyan Müslüman hatta putperestler bile onun aşkının ve sevgisinin yüceliğini kabul etmişlerdi...

Nüfus sayımında sayımcılardan başka herkesin sokağa çıkması yasakken kültür

bakanlığının desteği ile onun için özel izin çıkmıştı yetkili kurullardan, şakir nüfus sayımında da olduğu yerde bekleyebilecekti.

Diğer taraftan da onun randevusuna gelmeyen sevgilisi hakkında çeşitli hikâyeler yazılmaya başlanmıştı gazetelerde, onun hakkında yazılan bir kitap o sene en çok satan kitaplar arasında birinci sıraya yerleşmiş ve yabancı dillere çevrilmeye başlanmıştı.

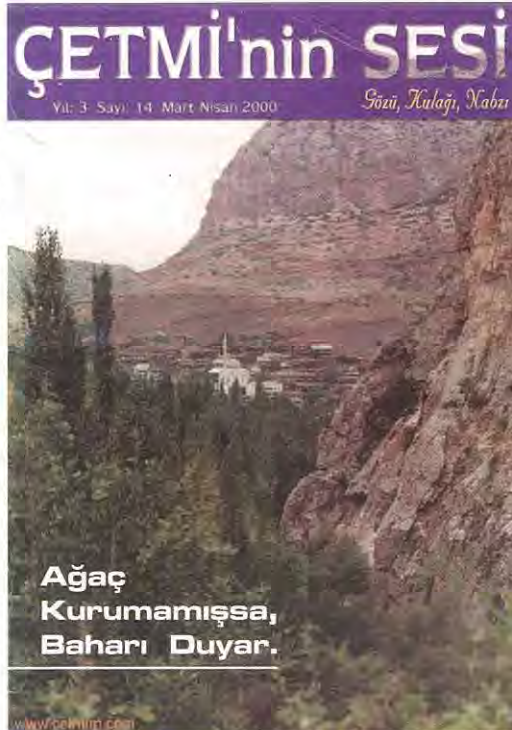
İşte tam o anda uyanık bir iş adamı büyük bir ödül koydu bekleyen adamın sevgilisinin bulunması için, tam bir milyar ödül, bekleyen adamın sevgilisi kendiliğinden çıkıp gelirse bu ödülün sahibi olacaktı. Televizyonlar bedava yayınladı bu duyuruyu, bekleyen adamın sevgilisinin gelip gelmeyeceği meçhuldü ama iş adamının koyduğu ödülün kat kat üzerinde reklam yaptığı kesindi...

Çok geçmeden genç kızlar, orta yaşlı kadınlar akın etmeye başladı kasabaya, hatta yurt dışından bile gelenler vardı, hepsinin dediği tek bir şey vardı bekleyen adamın sevgilisi benim ve hepsinin de tabii işin tutması için uydurduğu birde hikâyesi vardı.

Bir heyet oluşturdu belediye tek tek Şakir'in karşısına çıkardı gelenleri, yerli ve yabancı televizyonlar canlı yayın arabalarını kurmuş tam yirmi yedi ülkeye yayınlanıyordu olup bitenleri.

Onca genç kız ve kadın Şakir'in karşısına çıkarıldığı halde kılı bile kıpırdamamıştı şakirin, gerçeğine bakılırsa ne belediye nede iş adamı sevgilisinin bulunmasını istemiyordu çünkü bulunursa birisi bir milyardan olacak diğeri içinde kasabanın turizm potansiyeli duracaktı...

Ama yinede memnunlardı bu işten kasabada ev ve arsa fiyatları artmış, göç veren bir belde iken göç alan bir kasaba olmuş nüfus patlaması yaşıyordu neredeyse...

Nihayet gelip giden durdu, herkesin belkide sevgilisi ölmüştür dediği bir anda bir araba kasabadan son sürat uzaklaşmaktaydı, arabanın içinde iki çocuk bir anne baba ve birde baba ane vardı. Hava çoktan karmıştı ve Çocuklar gülerек bekleyen adamdan konuşuyorlardı, kulak kabarttı babaanne, neyi bekliyormuş dediniz diye sordu çocuklar. "Sevgilisini babaanne" dedi çocuklar, "tam otuz yıl olmuş, elinde sarı güllerle adam hala sevgilisinin gelmesini bekliyormuş" diyerek güldüler tekrar.

"Sarı güller mi, otuz yıl mı" diye irkildi babaanne, evet tam bundan otuz yıl önce babasının işleri bozulmuş, fabrika haciz yolu ile satılmış, arkalarına bile bakmadan çekip gitmişlerdi bu kasabadan, sonrada bir daha gelmemişlerdi...

"Arabayı geri çevir" dedi oğluna, "ne oldu anne" dedi oğlu, "o adamın beklediği kadın benim". Hayret ve şaşkınlık içinde acı bir firen yaptı araba ve on dakika sonra Mehlike bekleyen adamın karşısındaydı...

Şakir Mehlikeyi görünce gözleri parladı, o cansız ruhsuz adama bir anda can suyu verilmişçesine canlandı birden, uzunca birbirlerine baktılar...

"Mehlike" dedi Şakir, "Şakir" dedi Mehlike.

Sonra gözlerinden iki damla yaş süzüldü Şakir'in, "geleceğini biliyordum" diyebildi dudakları titreyerek...

Mehlike ise, "hiç bu kadar beklenir mi abdal" diyerek tokatı patlattı şakirin suratına...

Konya - Nisan 1992

Siz ne dersiniz bilmiyorum ama, ben insan severse bekler diyerek kendi fikrimi beyan ederek bitirmek istiyorum hikâyeyi...

Aslında 1992 senesinde yazdığım bir film hikâyesi bu

hikâye. Bir sevgi hikâyesi olduğu için kısaltarak sizlerle paylaşmak istedim...

Çünkü bizim en büyük eksiğimizin sevgisizlik olduğunu düşünüyorum. "Yoksulluk, fakirlik insana zor günler yaşatır ama asla öldürmezmiş" derler, lakin sevgisizlik insanımızın yürekleri karartmış, hatta ben daha da ileri giderek öldürmüş diyorum... Bana göre sevgisiz bir yürek kuru bir ağaca benzer, o ağacın dalında hiçbir zaman meyve göremezsiniz... O ağacın gölgesi bile olmaz... Öyle olmasaydı Mevlana hazretleri, "kimin gönlünde aşk yoksa vah ona" der miydi?

Sizlere bu güne kadar hep birlikte beraberlikten, sevgiden kardeşlikten yazdım, hep aynı mesele, ikilik, birbirimizi anlayamayışımız ya da anlamak istemeyişimiz... Küçücük çıkarlar uğruna feda ettiğimiz güzel gelecekler, feda ettiğimiz çocuklarımızın torunlarımızın geleceği...

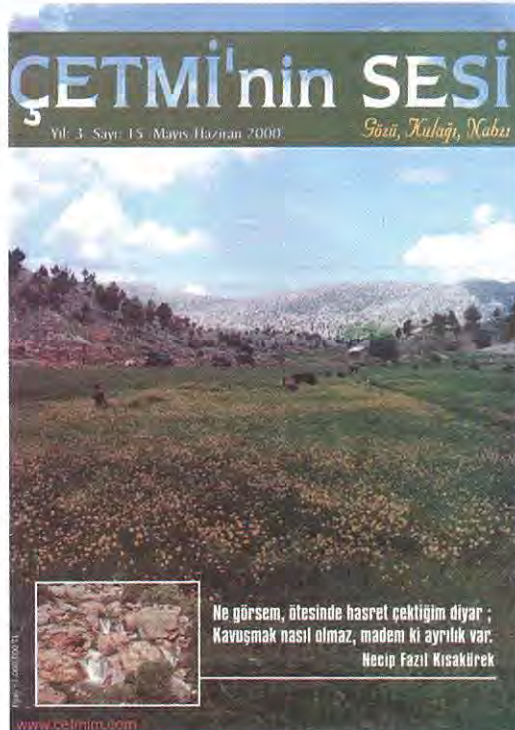
Bütün bunların sebebi de çok basit eften pütten şeyler... Birbirlerimizin yüreklerine bakmadan, söylemlerini dinlemeden hemen koyuyoruz tavrımızı... Ve orada bitiyor her şey... En akıllılarımızın bile takındığı tavrı bu... Ve bu tavrı bizim insanımızın yüreğindeki sevgiyi her geçen gün erozyona uğrattıyor ve söküp alıyor. İçimizdeki,

mazlum ve masum duyguları... Ve yıllar geçip gidiyor hala bizler o köyden yetişen insanlar olarak bu erozyonu durduramadık... Ne yazık ki hepimizin yüreği ve bileği bir olmadan Çetmi'nin geleceği hakkında olumlu bir adım atmak mümkün olmadı, olamadı...

Bizler geldik geçiyoruz, olsa da olur olmasa da. Ama benim asıl kaygım ve beni korkutan geride birbirine kırıgın ve sevgisiz bir nesil bırakmak... Selamlar ve saygılar sunuyorum hepinizi Allaha emanet ediyorum...

Nurettin Özel

İstanbul - 14.01.2010

Bir Öykü

Nakleden: Hüseyin Gökğün

Hüseyin Gökğün

Öykümüz ünlü Çin düşünürü Lao Tzu'nun zamanında geçer. Lao Tzu bu öyküyü çok sever, sık sık anlatırmış:

Efendim köyde Çok fakir yaşlı bir adam varmış. Ama kral bile onu kıskanırmış. Öyle dillere destan bir beyaz atı varmış ki, Kral at için ihtiyara nerdeyse hazinesinin tamamını teklif etmiş ama adam satmaya yanaşmamış. "Bu at, bir at değil benim için. Bir dost. İnsan dostunu satar mı" demiş hep. Bir sabah kalkmışlar ki, at yok. Köylü ihtiyarın başına toplanmış. "Seni ihtiyar bunak. Bu atı sana bırakmayacakları, çalacakları belliydi. Krala satsaydın, ömrünün sonuna kadar beyler gibi yaşardın. Şimdi ne paran var, ne de atın" demişler. İhtiyar "Karar vermek için acele etmeyin" demiş. Sadece 'At kayıp' deyin. Çünkü gerçek bu. Ondan ötesi sizin yorumunuz ve verdiğiniz karar. Atımın kaybolması, bir talihsizlik mi, yoksa bir şans mı, bunu henüz bilmiyoruz. Çünkü bu olay henüz bir başlangıç. Arkasının nasıl geleceğini kimse bilemez."

Köylüler ihtiyar bunağa kakahalarla gülmüşler.

Ama aradan 15 gün geçmeden, at bir gece ansızın dönmüş. Meğer çalınmamış, dağlara gitmiş kendi kendine. Dönerken de, vadideki 12 vahşi atı peşine takıp getirmiş.

Köylüler, ihtiyar adamın etrafına toplanıp özür dilemişler.

"Babalık" demişler. "Sen haklı çıktın. Atının kaybolması bir talihsizlik değil adeta bir devlet kuşu oldu senin için. Şimdi bir at sürün var."

"Karar vermek için gene acele ediyorsunuz" demiş ihtiyar. Sadece atın geri döndüğünü söyleyin. Bilinen gerçek sadece bu. Ondan ötesinin ne getireceğini henüz bilmiyoruz. Bu daha başlangıç. Birinci cümlelerin birinci kelimesini okur okumaz kitap hakkında nasıl fikir yürütebilirsiniz?"

Köylüler bu defa ihtiyarla dalga geçmemişler açıktan ama, içlerinden "Bu herif sahiden gerzek" iye geçirmişler.

Bir hafta geçmeden, vahşi atları terbiye etmeye çalışan ihtiyarın tek oğlu attan düşmüş ve ayağını kırmış. Evin geçimini temin eden oğul şimdi uzun zaman yatakta kalacakmış.

Köylüler gene gelmişler ihtiyara.

"Bir kez daha haklı çıktın" demişler. "Bu atlar yüzünden tek oğlun bacağına uzun süre kullanamayacak. Oysa sana bakacak başkası da yok. Şimdi eskisinden daha fakir, daha

zavallı olacaksın" demişler.

İhtiyar "Siz erken karar verme hastalığına tutulmuşsunuz" diye cevap vermiş. "O kadar acele etmeyin. Oğlum bacağını kırdı. Gerçek bu. Ötesi sizin verdiğiniz karar. Ama acaba ne kadar doğru? Hayat böyle küçük parçalar halinde gelir ve ondan sonra neler olacağı size asla bildirilmez."

Birkaç hafta sonra, düşmanlar kat kat büyük bir ordu ile saldırmış. Kral son bir ümitle eli silah tutan bütün gençleri askere çağırılmış. Köye gelen görevliler, ihtiyarın kırık bacaklı oğlu dışında bütün gençleri askere almışlar. Köyü matem sarmış. Çünkü savaşın kazanılmasına imkân yokmuş, giden gençlerin ya öleceğini ya esir düşüp köle diye satılacağını herkes biliyormuş.

Köylüler, gene ihtiyara gelmişler.

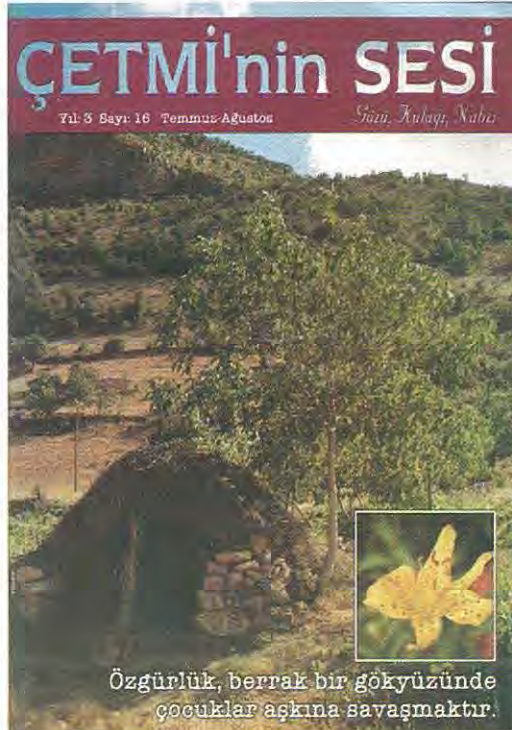
"Gene haklı olduğun kanıtlandı" demişler. "Oğlunun bacağını kırık, ama hiç değilse yanında. Oysa bizimkiler belki asla köye dönemeyecekler. Oğlunun bacağının kırılması, talihsizlik değil, şansmış meğer..."

"Siz erken karar vermeye devam edin" demiş, ihtiyar.

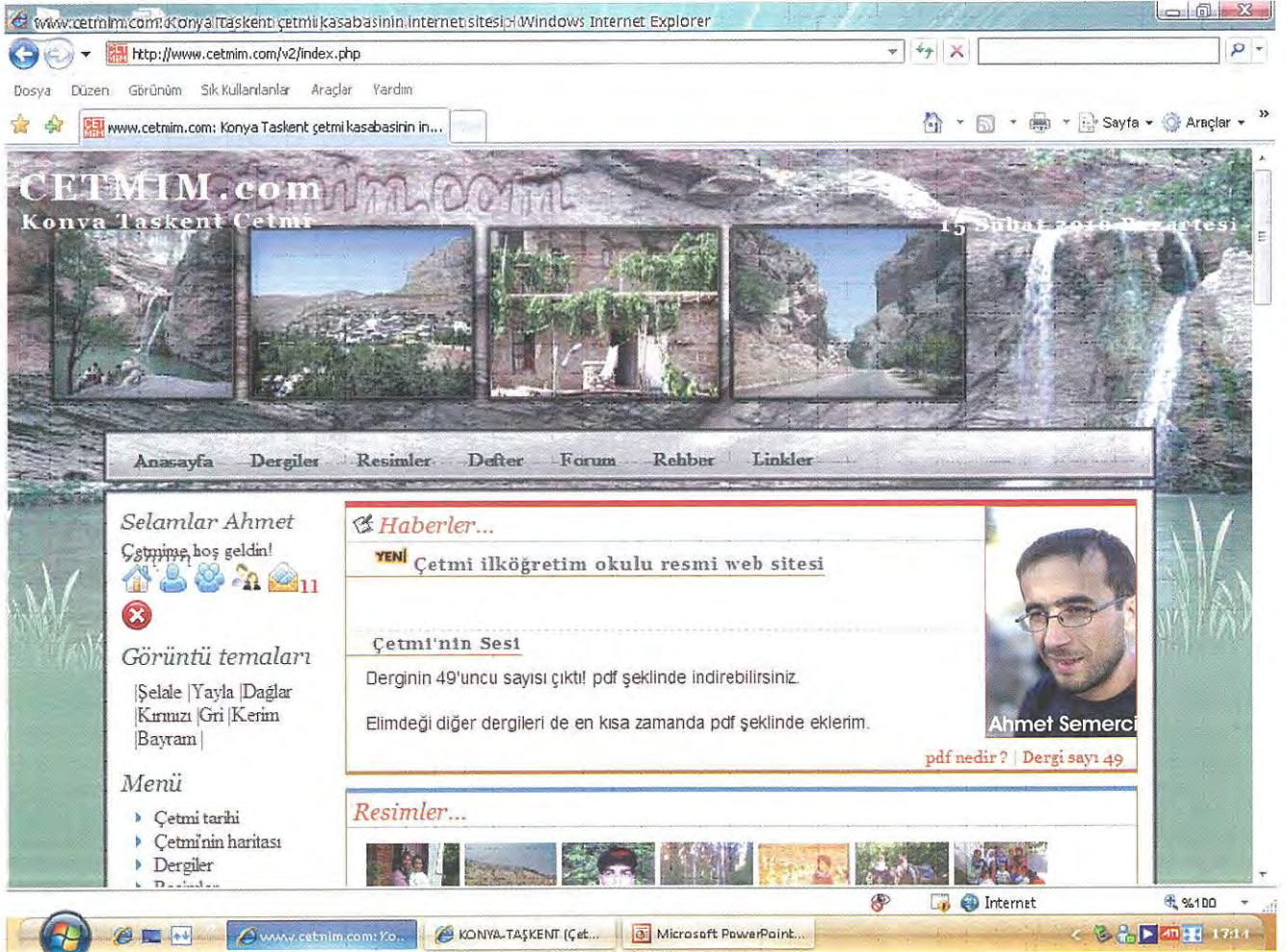
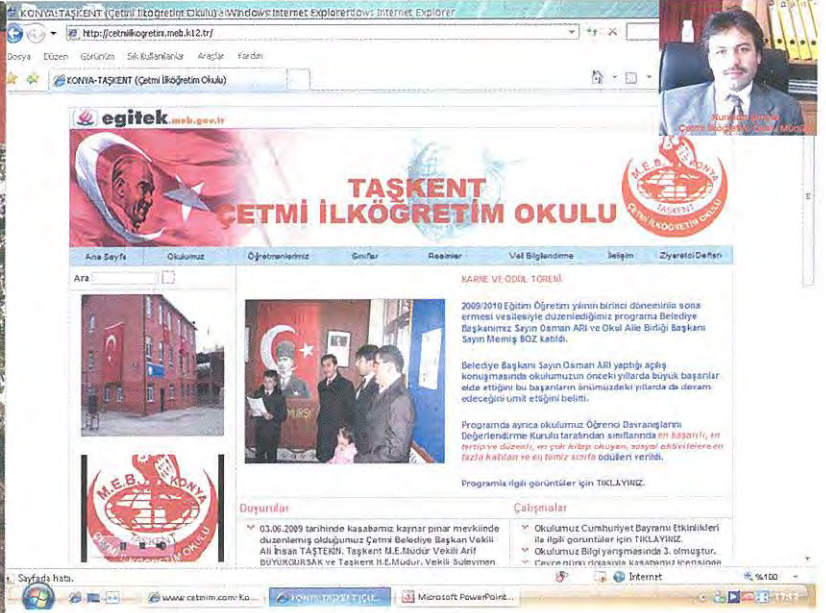
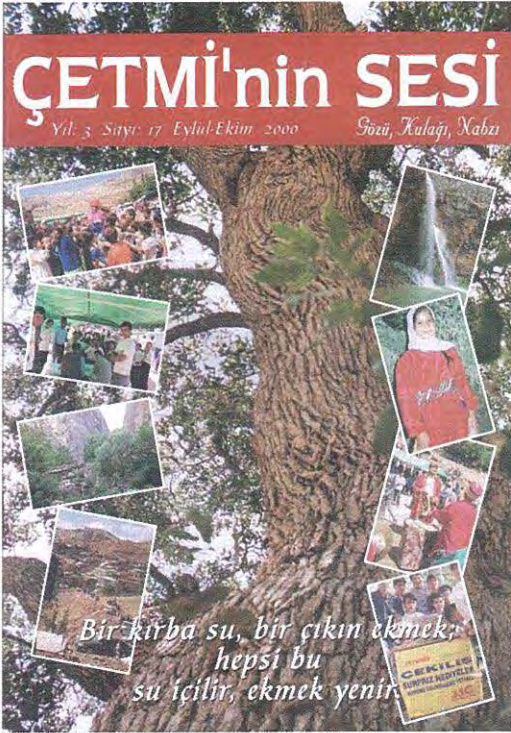
Oysa ne olacağını kimseler bilemez. Bilinen bir tek gerçek var. Benim oğlum yanımda, sizinkiler askerde. Ama bunların hangisinin talih, hangisinin şanssızlık olduğunu sadece Allah biliyor."

Lao Tzu, öyküsünü şu öğütle tamamlamış:

"Acele karar vermeyin. O zaman sizin de herkesten farkınız kalmaz. Hayatın küçük bir parçasına bakıp tamamı hakkında karar vermekten kaçın. Karar aklın durması halidir. Karar verdiniz mi, akıl düşünmeyi, dolayısı ile gelişmeyi durdurur. Buna rağmen akıl insanı daima karara zorlar. Çünkü gelişme halinde olmak tehlikelidir ve insanı huzursuz yapar. Oysa gezi asla sona ermez. Bir yol biterken yenisi başlar. Bir kapı kapanırken, başkası açılır. Bir hedefe ulaşırsınız ve daha yüksek bir hedefin hemen oracıkta olduğunu görürsünüz."

Özgürlük, berrak bir gökyüzünde
çocuklar aşkına savaşırmıştır.

Çetmi İlköğretim Okulu

Çetmi İlköğretim Okulu hepimizin yetişmesinde katkısı olan eski deyimle ilk mektep, adı üstünde ilkokul... Bu okul o kadar önemli ki, ona verilecek değer karşılığında alınacakların bedeli hiçbir şeyle ödenemez. Burada gelecek nesiller yetiştiriliyor. Onlar okulumuz öğretmenlerinin gözetiminde geleceğe hazırlanıyorlar. Hayat, bu öğrencilerimize kazandırdığımız bilgilerle gelececek güzelleşecek, onların iyi hazırlanması geleceğimizin inşası ve daha bir güzel Çetmi açısından çok önemli.

Bizler, bütün Çetmililer Çetmiye gelen tüm öğretmenlerimizle geçmişten bu güne bağımızı asla koparmadık. İsimleri ve anıları her birimizin kalbinde yer etmiştir. Hulusi Hoca, Şerafettin bey, Metin Hoca, Cemal bey, Emin Hoca hemen akla geliverenler arasındadır.

Bugün için okulumuzda görev yapan bütün öğretmenlerimiz biz Çetmililerin her biri tek tek gurur kaynağımızdır. Onların halkımız arasındaki varlığı okulumuza yaptıkları hizmet kadar önemli ve değerlidir.

Çetmi'ye yaz dönemi ziyaretimizde Okul müdürümüz Sayın Nurullah Şimşek'in kasabamız muhtarı Zeki Güçlü ile dağda ot biçmesi ve Çetmililerle hemhal olması olayını duyduk ve tarifi mümkün olmayan bir sevince gark olduk. İstedik ki hem okulumuzu hem öğretmenlerimizi bütün Çetmililere duyuralım ve elbirliği ile okulumuzun ihtiyaçlarını karşılamaya vesile olalım.

Nurullah Şimşek Kimdir?

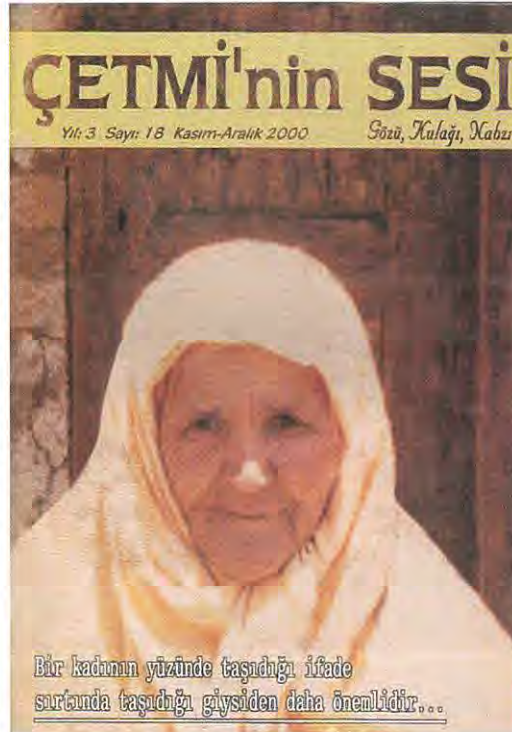
Kendisi Erzurumludur. Erzurumlu demek dadaş

demektir. Peki, dadaş ne demek? Bir siteden aldığımız aşağıdaki pasajla dadaş tanıyalım:

"Dadaş kelimesi değişik anlam ve şekillerde yorumlanmıştır. Kimine göre; mert, cesur, özü sözü doğru zalimin karşısında, mazlumun yanında olan merhametli, yiğit biridir. Kimilerine göre; erkek kardeş, ağabeyi, cesur, yiğit, tüm erdemleri kendisinde toplamış mükemmel bir insandır. "Aynı zamanda 'numune-yi misal' bir Erzurumludur. Bazılarına göre de. Bar tutan, at binen, cirit atan. Kabadayı, tığ gibi bir delikanlıdır."

Erzurum, dadaş ve bar bir biriyle yoğrulmuş tek sözcük gibidir. Bu sözcüklerden biri kullanıldığında hemen diğerleri hatıra gelir.

Erzurumlu, sert granite dantel dantel, duygu duygu incelik veren zevk, heyecan, inanç ve benzeri faktörlerin tezgâhında biçimlenerek farkında olmadan 'dadaş' olmuştur.

Dadaşlık, öyle rastgele kazanılmış bir sanat veya meslek değil, bazı müstesna şahsiyetlerde görülen; "efendilik" gibi fıtrî (doğmatik) bir ruh asaletidir. Bu düşünceden baktığımızda tarihî bir misyona sahip olan dadaş, "Zaman zaman serhat boylarının bekçisi, âcizin. Yoksulun, kimsesizin hamisi. Eli ve sofrası açık mert bir köylü, bir esnaf, camilerimizin imanlı, toksözlü. Nur yüzlü vaizi, siyasî hayatın medenî cesaretini nefsinde toplamış cesur bir hatip, yiğit bir kumandan, vazifesini namus bilen bir memur, bir öğretmen... Kendisini ailesine ve çocuklarına vakfetmiş Erzurumlu bir ana veya babadır."

Nurullah Şimşek
Çetmi İlköğretim Okulu Müdürü

Dadaş, aile içinde ve dışında herkesin saygınlığını kazanmış, her konuda kendine güven duyulan, sofrası eşe - dosta yoksula düşküne açık, iyi bir aile reisidir"

Erzurum ili Oltu İlçesinde Başaklı Köyü ilkokulunda okudu, Oltu İmam Hatip Lisesini bitirdi. 1997 yılında Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesini kazandı ve 2002 yılında bu okuldan mezun oldu. İki yıl Erzurum'da, yaklaşık bir yıl Van'da öğretmenlik yaptı.

2005 yılı 25 Şubat ayında soğuk bir ikinci vakti kendi deyimiyle "Çetmi'nin sıcaklığıyla" tanıştı. 2008 yılı Eylül ayında Çetmi İlköğretim okulunda Müdür yardımcısı olarak göreve başladı ve halen bu görevini başarıyla devam ettirmektedir.

TARİHÇE:

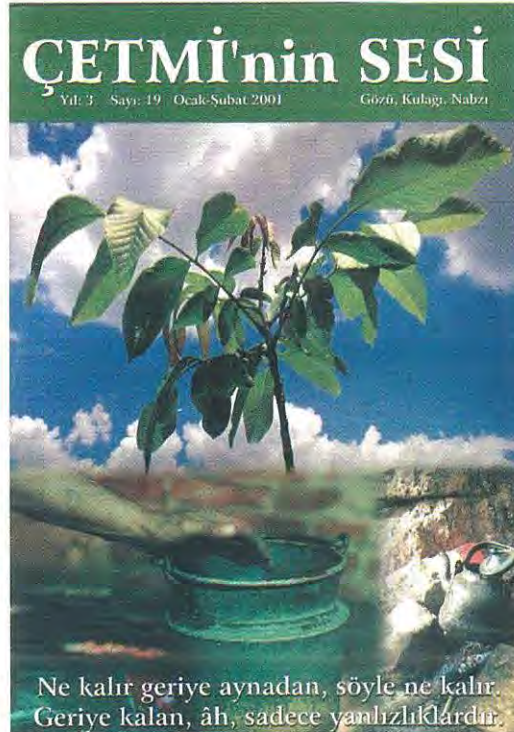
Çetmi İlköğretim Okulu 1928 yılında devletin ve vatandaşların katkılarıyla a ç ı l m ı ş t ır . Okulun adı Çetmi Okulu olarak konulmuş ve bu güne kadar

d e ğ i ş t i r i l m e m i ş t i r . İlk açılan okul yeterli gelmediği için devlet ve vatandaş işbirliği ile şimdiki belediye binasının bulunduğu yere bir okul daha yaptırılmıştır. Bu okul binası da yeterli gelmeyince yeterli gelmeyince 1965 yılında dört yıl öncesine kadar kullanılan şimdiki eski okul binası yapılmıştır. Bu bina belediyenin alt tarafında olup üç derslik, bir idare odası ve bahçesinde tuvalet ve depodan ibarettir. 1996,1997 öğretim yılından bu yana k u l l a n ı l m a m a k t a d ır . Şu anda eğitime devam ettiğimiz bina 1985 yılında kasabamızın yeni mahalle mevkiine bodrumu, depo, iki derslik ve idare odası olarak inşa edilmiştir. Bu binanın üzerine 1996 yılında belediye tarafından kat ilavesi yapılmıştır. 2000 yılında okulumuza yine belediye tarafından üç derslik bir atölye birçok amaçlı salon eklenmiştir.

Sayın Nurullah Şimşek'ten

okulumuzu dinleyelim.

Çetmili'nin sıcaklığı, samimiyeti, çalışkanlığı Çetmi İlköğretim Okuluna da yansımış olacak ki, burada göreve başladığım ilk günden beri birlikte çalışmış olduğum bütün öğretmenlerin hepsinin öğrencilerimizin gerek eğitim ve öğretimlerinde, gerek sosyal aktivitelerinde "nasıl daha başarılı olurum" gayreti içinde olduklarını gözlemledim. İşte öğretmenlerimizin bu samimiyet ve çabaları sayesinde okulumuz biraz sonra bahsedeceğim birçok başarıyı elde etti. Yine buradan şunu da ifade etmek istiyorum; düzenlemiş olduğumuz bütün sosyal aktivitelerde desteklerini bizden esirgemeyen Belediye Başkanımız Sayın Osman Arı'ya teşekkür ediyorum.

Göreve başladığım ilk günden itibaren bütün personel, nasıl daha başarılı oluruz sorusunu kendimize sorarak, "bismillah" deyip işe başladık. İlk olarak okulun eğitim öğretim olanaklarının geliştirilmesi için neler yapmamız gerektiğini düşündük ve aşağıdaki çalışmaları yaptık:

1. Okul koridorlarının BTB cam mozaikle kaplanması,
2. Okul zeminine granit kaplama yapılması,
3. İdari odanın düzenlenmesi
4. Öğretmenler odasının düzenlenmesi
5. Okul çatısının onarımı.
6. Okul girişinin üzerinin kapatılması.
7. Okul bahçesine Atatürk büstü yapılması.
8. Okul bahçesinin ağaçlandırılarak meyve bahçesi oluşturulması. Damlama sulama sistemi kurulması.
9. Okul Fen ve Teknoloji sınıfının düzenlenmesi.
10. Okula bilgisayar sınıfı oluşturulması. (16+1 bilgisayar, zeminine laminant parke yapılması)
11. Okul kütüphanesinin düzenlenmesi zenginleştirilmesi (yaklaşık 2500 kitap, zemini laminant parke)
12. Okul bahçesinde spor sahalarının oluşturulması. (basket potası, futbol kalesi yapımı)
13. Okul beden eğitimi ve spor odası oluşturulması.
14. Okula her branştan spor malzemeleri alınması.
15. Okul bahçesinin ve çevresinin ışılandırılması, projektör sistemi takılması.

EĞİTİM ÖĞRETİMİLE İLGİLİ ÇALIŞMALAR

- 1- Hafta içi ders saatinden sonra ve hafta sonu ücretsiz sınavlara hazırlık kursları düzenlenmesi.
- 2- Okuma yazma bilmeyen yetişkinler için kurs açılması. Bu yıl tekrar açılacaktır.

3- İlçe Halk Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği yapılarak bilgisayar işletme kursları açılması (yaklaşık 50 kişi ye sertifika verildi.)

4- Öğrenme güçlüğü çeken öğrencilere birebir eğitim olanaklarının sunulması.

5- Ders saatlerinden sonra haftalık kitap okuma saati uygulaması.

6- Seviye belirleme için deneme sınavı temin edilerek uygulanması.

7- Sosyal Aktiviteler;

1- Yıl sonunda okul pikniği programları düzenlenmesi.

2- Yıl sonunda geleneksel mezuniyet şöleni düzenlenmesi (bu yıl dördüncüsü düzenlenecek)

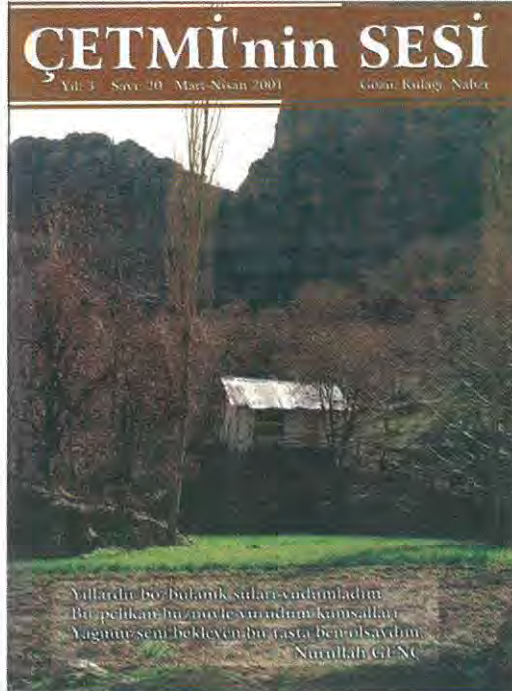
3- Her yıl çevre temizlik günü düzenlenerek kasaba içerisindeki ormanlık arazinin temizliği (seki vb.)

4- Hatıra ormanı oluşturulması.

5- Okul içerisinde yarışmalar ve turnuvalar düzenlenmesi. (kazananlara madalya takılması)

Ayrıca bu yıl Okul Toplum Hizmetleri çalışmaları çerçevesinde, kış aylarında her hafta bir gün, talep olursa iki gün, bütün halka açık okuma saati programları düzenlenecektir. Bu programda isteyen kendi evinden kitabını

getirerek okula okuyabileceği gibi, kitabı olmayanlar da okulumuz kütüphanesinden istediği kitabı ödünç alarak okuyabilecekler. Yine toplum hizmetleri çalışmaları çerçevesinde her ay iki tane sosyal, kültürel eğitim ve öğretim içerikli bayanlara ve erkeklere ayrı ayrı konferanslar düzenlenecek. Yine bu yıl nisan ayı içerisinde destekleyici bulabilirsek ki inşallah bulacağız ikinci kademe öğrencilerine (678. Sınıf) Çanakkale şehitliklerine gezi düzenlenecektir.

Öğretmenlerimizin samimiyet ve gayretleri ile bu küçük kasaba ilköğretim okulu birçok başarı kazandı. Geçen yıl Taşkent içerisinde orta öğretim kurumları geçiş sisteminde yüzde yüz başarı sağladık. İlçede en iyi derece alan ve en fazla öğrenci yerleştiren, sınavlarda en yüksek puanı alan okul Çetmi İlköğretim Okulu oldu. Çetmi'de ilk defa aynı anda 5 öğrenci Anadolu lisesini kazandı. Yine sınavlara giren diğer üç öğrencimiz Seydişehir Anadolu İmam Hatip Lisesini kazandı. Bu başarımız Konya İl Milli Eğitim Müdürlüğü tarafından okulumuza bir bilgisayar bağışı yapılarak ödüllendirildi.

Birçok öğrencimize ve velisine rehberlik hizmetleri verilerek öğrencilerin sınavsız öğrenci alan okullara yerleştirilmesi sağlandı. Bu tür çalışmalar sayesinde, birçok öğrencimiz lise eğitimi aldı ve almaya devam ediyor.

Biz Çetmi İlköğretim Okulu olarak kendi ilkelerimizi koyduk ve bu ilkelerimiz doğrultusunda çalışmalarımız hız kesmeden devam edecek. İşte ilkelerimizden bazıları:

- Hukuka, demokrasiye ve insan haklarına saygılı.
- Meslek ahlakına ve ekip çalışmasına önem veren.
- Çalışmalarında; tarafsız, herkese eşit davranan, ayırım yapmayan.
- Kurumunu her zaman yüceltmeye çalışan.
- Öğrenci odaklı eğitimi benimseyen.
- Mesleki ve teknik eğitimin değerini bilen.
- Mesleki ve teknik eğitimle ilgili sivil toplum örgütleri ve üniversitelerle işbirliği yapan.
- Mesleklerde gelişen teknolojileri takip eden ve eğitim için uygulayan.
- Gelişen yeni eğitim teknolojilerini kullanan.
- Eğitim içinde çevre

bilincini geliştiren, sosyal ve kültürel faaliyetlere önem veren.

k.Eğitimde kişisel gelişimi önde tutan.

I.Kurum olarak her türlü iletişime açık, şeffaf, hesap verebilir yönetim anlayışını benimseriz.

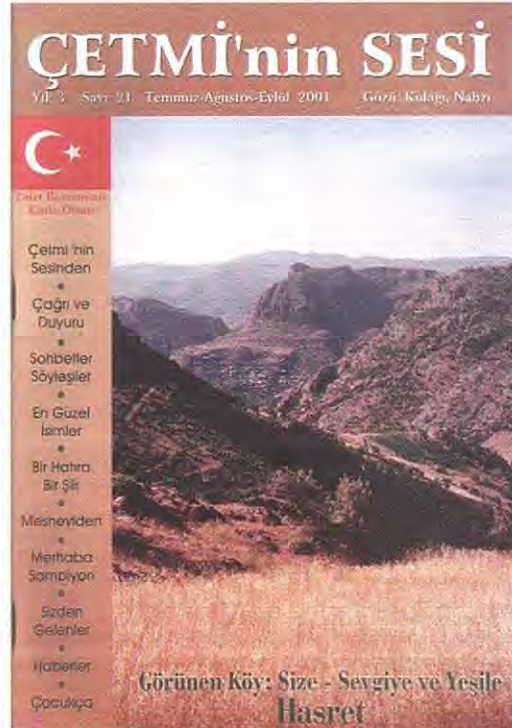
Buradan şunu da belirtmek isterim ki hiçbir şey para olmadan yapılmıyor. Bizlere ekonomik destek veren Mehmet Emin BAKDEMİR Bey'e, Hüseyin Gökgün Bey'e Baki KOCAMAN Bey'e Mehmet BOZDAĞ Bey'e ve isimlerini saymadığım maddi ve manevi desteklerini bizden esirgemeyen bütün Çetmililere TEŞEKKÜR ediyorum.

NOT: Yapmış olduğumuz çalışmalarla ilgili bilgi almak için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz. Adres: cetmiilkogretim.meb.k12.tr

Şunu biliyoruz ki, öğretmenlik bir gönül mesleğidir. Bir insan yetiştirmek, bir insana şekil vermek kadar zor bir iş olmadığı gibi, kendisine ve içinde yaşadığı topluma faydalı, vatanına ve milletine bağlı insanlar yetiştirmek kadar kişileri mutlu edecek başka bir meslek olmasa gerek. Bizim amacımız zaten bir öğretmen, bir

kaymakam, bir doktor yetiştirmek değil... Bizim amacımız, çoban dahi olsa, üzerine düşen görevi en iyi şekilde yerine getiren fertler yetiştirmektir. Aynı zamanda bizler, insanların dinimizin ilk emrini yerine getirebilmelerine yardımcı olmanın da mutluluğu içerisindeyiz.

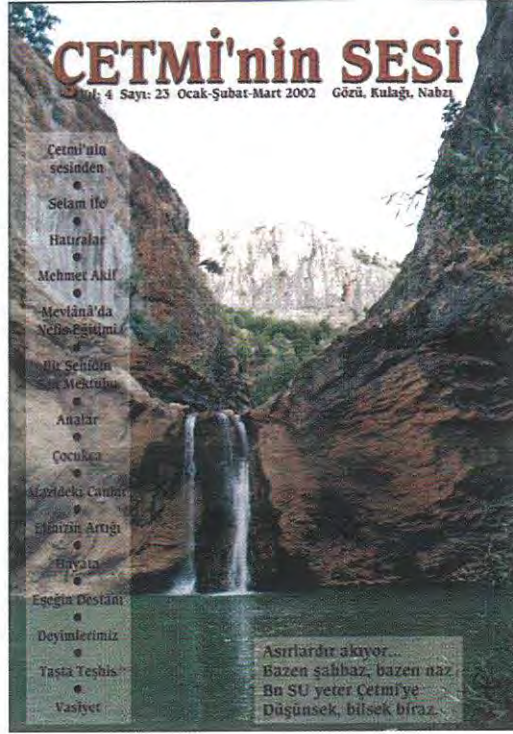
Bizler ilk emri "OKU" olan bir dine inanan, ilim Çin'de bile olsa gidin alın diyen bir Peygamberin ümmeti olarak, tarih boyunca bilime ve bilim adamlarına verdiği önemle altı asır üç kıtada hüküm sürmüş, çağ kapatıp çağ açan bir ecdadın torunları olarak mesuliyetimizin büyüklüğünün farkındayız.

Zaten bu mesuliyetin farkında olmayan bir öğretmenin mesleğinde başarılı olmasının da pek mümkün olmadığını düşünüyoruz.

Ulu önder Atatürk'ün de, "Öğretmenler yeni nesil sizlerin eseri olacaktır." şeklinde ifade ettiği gibi, bir nesle şekil vermenin bilincinde olmalıdır öğretmen. İşte bu anlayışla, eğer biz başarılı olursak Çetmi başarılı olur, Çetmi başarılı olursa Taşkent başarılı olur, Taşkent başarılı olursa Konya başarılı olur, Konya başarılı olursa Türkiye başarılı olur ümidiyle elimizden gelen gayreti göstermeye çalışıyoruz.

Bu yıl daha başarılı olmak için yeni bir projeye yola çıktık. Çünkü Konya'nın hatta Türkiye'nin en güzel kasabasına, en güzel en donanımlı okul yakışır diye düşündük. Bu projemizde; "ÇETMİ İLKÖĞRETİMİ TEKNOLOJİYLE BULUŞUYOR" kampanyası başlattık. Bu kampanya vesilesiyle okulumuzdaki bütün sınıfları bilgisayarla buluşturmayı hedefliyoruz. Proje şu şekilde; okulumuzda sekiz adet sınıfımız var. Biz bu sınıfların her birine birer bilgisayar, birer projeksiyon cihazı ve diğer donanım

malzemelerini almak istiyoruz. Tamamda hocam bu nasıl olacak diye içinizden geçiriyorsunuzdur. Hemen açıklayayım. Çetmili birçok iş adamımız var. İşte bu proje bu iş adamlarımız için de bir fırsat olacak. Okulumuzun bir sınıfının malzemelerini satın alan veya ücretini karşılayan kişinin veya onun istediği bir kişinin ismini o sınıfa vereceğiz ve hep o şekilde kalacak. Örneğin "NURULLAH ŞİMŞEK DERSHANESİ" gibi, yine o sınıfın içerisine ilgili kişi adına tabela yaptırılarak asılacak. Bir sınıfın maliyeti asgari 2000 TL. Civarındadır. Bir sınıfın ihtiyacı olan malzemeler birkaç kişi tarafından karşılanabilir. Bu durumda ilgili kişilerin üzerinde mutabakata vardıkları bir isim o sınıfa verilebilir.

Kampanyaya katılacak iş adamlarımızın sınıf seçme hakları saklıdır.

HER ŞEY DAHA GÜZEL BİR ÇETMİ İÇİN İLGİ VE DESTEKLERİNİZİ BEKLİYORUZ.

İrtibat Tlf : 0332 493 30 05 - 0505 266 01 09
E-mail : taskentcetmi100@hotmail.com
Web : cetmilkogretim.meb.k12.tr

Çetmi'de Aşure

Muharrem ayında Çetmimizde Çetmi Kız Kuran Kursumuzun Hocası Sümeyye ATİZ ve Cami İmamlarımız Hüseyin ve Yakup hocaların vesilesiyle her yıl gelenek haline gelen aşure yemeği bu yıl da yapıldı. Cami'nin alt tarafında kazanlar kuruldu. Beldemiz halkından ve Esnaflardan toplanan erzaklar kasabamız halkından İsa Yıldırım, Yusuf Karadeniz, Ali Önder, Eşşe Aslan, Kuran Kursuna devam eden Kurs öğrencileri ve Kursa devam eden hanım kardeşlerimizin işbirliği ile Aşure Yemeği pişirildi. Cuma namazından sonra Yeni Camiden çıkan cemaat ve çocuklar Merkez Camimizin önüne geldiler. Yapılan Aşure Yemeği ikram edildi. Yemek sonrası dua edildi.

ŞEHRULLAHİ'L-MUHARREM
(MUHARREM AYI)

"Şehrullahi'l-Muharrem"
olarak meşhur olan, yani
"Allah'ın ayı Muharrem" olarak

bilinen Muharrem ayı, ilahi bereket ve feyzin, Rabbani ihsan ve keremin coştığı ve bolladığı bir aydır.

Allah'ın ayı, günü ve yılı olmaz, ancak Allah'ın rahmetine ermenin önemli bir fırsatı olduğu için Peygamberimiz tarafından bu şekilde ifade edilmiştir.

ÇETMİ'nin SESİ

Yıl: 3 Sayı: 22 Ekim-Kasım-Aralık 2001 Gözü, Kulğu, Nabızı

Selam ile
Çetmi'de Yaşamak
Esnitiler
Gelin Tanış Olalım
Mazideki Canlar
Sıradan Mehtup
Çocukça
Elimizin Artığı
Bir Damla Olmak

Âşura Günü ise Muharrem'in 10. günüdür. Âşura Günü'nün Allah katında ayrı bir yeri vardır. Bugünde Cenâb-ı Hak on peygamberine on çeşit ikramda bulunmuş ve kudsîyetini arttırmıştır.

Hicrî Senenin ilk ayı olan Muharrem ayının 10. günü Âşura Günüdür.

Hadis kitaplarında geçtiğine göre ise, bu güne bu ismin verilmesinin hikmeti, o günde Cenâb-ı Hak on peygamberine on değişik ikram ve ihsan ettiği içindir. Bu ikramlar şöyle belirtilmektedir:

Allah, Hz. Musa'ya (a.s.) Âşura Gününde bir mucize ihsan etmiş, denizi yararak Firavun ile ordusunu sulara gömmüştür.

Hz. Nuh (a.s.) gemisini Cûdi Dağının üzerine Âşura Gününde demirlemiştir.

Hz. Yunus (a.s.) balığın karnından Âşura Günü kurtulmuştur.

Hz. Âdem'in (a.s.) tevbesi Âşura Günü kabul edilmiştir.

Hz. Âişe'nin belirttiğine göre, Kâbe'nin örtüsü daha önceleri Âşura gününde değiştirilirdi. İşte böylesine mânalı ve kudsî hâdiselerin yıldönümü olan bu mübarek gün ve gece, Saadet Asrından beri Müslümanlarca hep kutlana gelmiştir. Bugünlerde ibadet için daha çok zaman ayırmışlar, başka günlere nisbetle daha fazla hayır hasenatta bulunmuşlardır. Çünkü Cenab-ı Hakkın bugünlerde yapılan ibadetleri, edilen tevbeleri kabul edeceğine dair hadisler mevcuttur. Âşura Gününde ilk akla gelen ibadet ise, oruç

tutmaktır. Muharrem ayı ve Âşura Günü, Ehl-i Kitap olan Hristiyan ve Yahudiler tarafından da mukaddes sayılırdı. Nitekim Peygamberimiz Aleyhissalâtü Vesselam Medine'ye hicret buyurduktan sonra orada yaşayan Yahudilerin oruçlu olduklarını öğrendi.

"Bu ne orucudur?" diye sordu. Yahudiler, "Bugün Allah'ın Musa'yı düşmanlarından kurtardığı Firavun'u boğdurduğu gündür. Hz. Musa (a.s.) Şükür olarak bugün oruç tutmuştur" dediler. Bunun üzerine Resulullah Aleyhissalâtü Vesselam da, "Biz, Musa'nın sünnetini ihyaya sizden daha çok yakın ve hak sahibiyiz" buyurdu ve o gün oruç tuttu, tutulmasını da emretti.

Hz. Yusuf kardeşlerinin atmış olduğu kuyudan Âşura Günü çıkarılmıştır.

Hz. İsa (a.s.) o gün dünyaya gelmiş ve o gün semâya yükseltilmiştir.

Hz. Davud'un (a.s.) tevbesi o gün kabul edilmiştir.

Hz. İbrahim'in (a.s.) oğlu Hz. İsmail o gün doğmuştur.

Hz. Yakub'un (a.s.), oğlu Hz. Yusuf'un hasretinden dolayı kapanan gözleri o gün görmeye başlamıştır.

Hz. Eyyûb (a.s.) hastalığından o gün şifaya kavuşmuştur.

ÇETMİ'nin SESİ
Yıl: 4 Sayı: 24 Nisan-Mayıs-Haziran 2002 Gözü, Kulağı, Nabızı

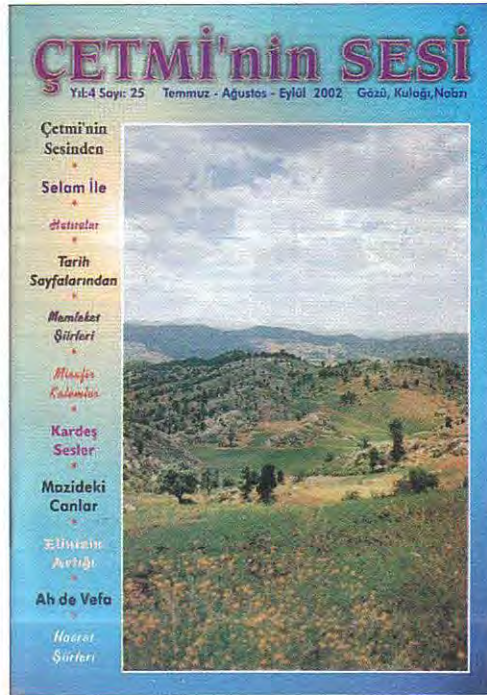
Çetmi'nin Sesinden
* Selam ile
* Hatıralar
* Tarih Sayfalarından
* Bizim Çocuklarımız
* Misafir Kalemler
* Bizim Mehmetler
* Memleket Şiirleri
* Torundan Dedeye
* Mazi'deki Canlar
* Hayata
* Çocukca
* Bağışla

Akıllı bir genç olan
İbrahim, günün sonunda
Kara deniz'e gitti
Kırmızı karecinin önüne
Giden yolların önüne
Bana yolların önüne
Tayyidinde kılıcı
Solun gülmeye gitti
Okuyanları Çetmi'nin sesine

Aşûra günü yalnız ehli-i kitap arasında değil, Nuh Aleyhisselâmdan itibaren mukaddes olarak biliniyor, İslam öncesi Cahiliye dönemi Arapları arasında İbrahim Aleyhisselâmdan beri mukaddes bir gün olarak biliniyor ve oruç t u t u l u y o r d u . Bu hususta Hazret-i Âişe validemiz şöyle d e m e k t e d i r : "Âşûrâ, Kureyş kabilesinin Cahiliye döneminde oruç tuttuğu bir gündü. Resulullah da buna uygun hareket ediyordu. Medine'ye hicret edince bu orucu devam ettirmiş ve başkalarına da emretti. Fakat Ramazan orucu farz kılınca kendisi Âşûrâ gününde oruç tutmayı bıraktı. Bundan sonra Müslümanlardan isteyen bugünde oruç tuttu, isteyen tutmadı." 'Buhari, Savm: 69. O zamanlar henüz Ramazan orucu farz kılınmadığı için Peygamberimiz ve Sahabileri vacip olarak o günde oruç tutuyorlardı. Ne zaman ki, Ramazan orucu farz kılındı, bundan sonra Peygamberimiz herkesi serbest bıraktı. "İsteyen tutar, isteyen terk edebilir" buyurdu.(4) Böylece Âşura orucu sünnet bir oruç olarak kalmış oldu.

Âşura gününün manevi ve berraklığı üzerinde Kerbela karanlığının kesafeti de görülmektedir. 61. hicret yılının Muharrem'ine ait 10. gününde Hazret-i İmam Hüseyin (r.a.) 55 yaşında iken Sinan bin Enes isimli bir hain tarafından Kerbelâ'da hunharca şehit edilmiştir. Bu gadr ve zulmün arkasında Emevi Halifesi Yezid, onun Küfe valisi İbni Ziyad vardır. Yarım asır öncesinden Peygamberimizin bizzat haber verildiği bu ciğerleri yakan olay Hazret-i Hüseyin'i Cennet gençlerinin efendisi olma şanına yüceltmıştır.

Şehitler mükâfatını almış en yüce mertebelere ulaşmıştır. Yüce Allah'ın da zalimlere hak ettikleri cezayı en âdil bir şekilde vereceğinden şüphemiz yoktur. Kader hükme boyun eğen her mü'min bu olaya üzülmür, ancak itidalini ve soğukkanlılığını kaybetmez. Duyguları yanlışlara ve taşkınlıklara götürmez. Çünkü meydana gelen bütün olaylar ezeli takdirin bir hükmüdür. Bu açıdan bunu bir "**yas merasimi**" haline dönüştürmek ehli-i sünnetin itikat ve inancına aykırıdır.

ÇETMİ'nin SESİ

Yıl:4 Sayı:26 Ekim - Kasım - Aralık 2002 Gözü, Kulağı, Nabızı

Çetmi'nin
Sesinden

Selam ile

Hatıralar

Memleket
Şiirleri

Vakıf
Bülteni

Sağlık

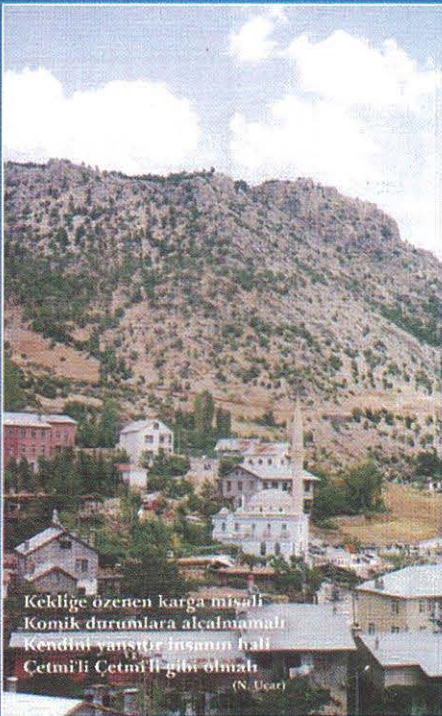
Hayata

Havadis

Çocukca

Misafir
Kalemler

Hz.
Mevlânâ

Kekliğe özenen karga mısralı
Komik durumlara alcafmamalı
Kendini yansıtır insanın hali
Çetmi'li Çetmi'li gibi olmak
(N. Döner)

ÇETMİ'nin SESİ

Yıl:5 Sayı:27 Ocak-Şubat-Mart 2003 Gözü, Kulağı, Nabızı

Çetmi'nin
Sesinden

Selam ile

Hatıralar

Mazideki
Canlar

Misafir
Kalemler

Ahde Vefa

Hayata

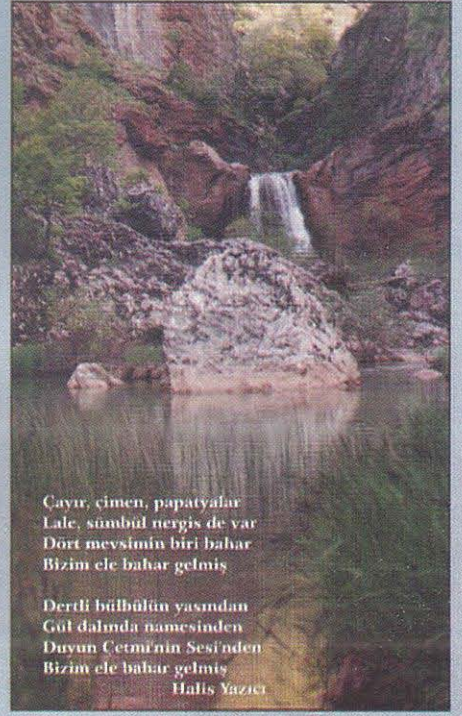
Memleket
Şiirleri

Çocukca

Damlalar

Emek
Ekmeek

Salıncak

Cayır, çimen, papatyalar
Lale, sümbül nergis de var
Dört mevsimin biri bahar
Bizim ele bahar gelmiş

Dertli bülbülün yasından
Gül dalında namesinden
Duyun Çetmi'nin Ses'i'nden
Bizim ele bahar gelmiş
Halis Yazıcı

TEŞEKKÜR

Bizim acılı ve üzüntülü günümüzde

bizleri yalnız bırakmayan bizzat yanımızda
bulunarak veya telefonla arayarak taziyelerini
bildiren tüm dost arkadaş ve hemşehrilerimize
teşekkür ederiz.

Yerlikaya ve Uçar Aileleri

Dergimizde her zaman iyi ve güzel haberleri çetmili hemşehrilerimizle paylaşıyoruz. Bazen de hayatın acı gerçeklerini paylaşmak durumundayız.

İşte bu acı haberlerden biri de Konya'da ikamet eden İsmet Yerlikaya'nın 6

Şubat 2010'daki vefat haberi. "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun"

Muhakkak ki biz, ALLAH için geldik ve mutlaka O'na dönüyoruz.

Allah rahmet etsin mekanı cennet olsun. Allah cc tüm sevenlerini cennette kavuştursun. Yakınlarının ve sevenlerinin başı sağ olsun.

Merhum İsmet Yerlikaya 18 aydan beri kanser tedavisi görmekteydi. Hastalığı esnasında

çalışamaz halde olduğu için yakınları gerçek dostluk ve akrabalıklarını hakkıyla yerine getirmişlerdir. Hanım tarafı akrabalarından : Eşi Asiye hanım, Kayın babası Kerim bey, kayını Yüksel bey ve bacanakları Cemal ve Ekrem beyler ve diğer hanım tarafı akrabaları,

Baba tarafı akrabalarından babası Hasan bey, kardeşleri Mehmet bey, Ali bey, dayısı Ali, halası Eşşe, Ayşe hanım, amca oğlu Ramazan ve diğer tüm akrabaları pervane gibi dönmüşler onu 18 ay hayata tutunmasını sağlamışlardır.

Allah cc cümlesinden razı olsun.

Allah cc cümlesinden razı olsun.

ÇETMİ'nin SESİ

Yıl:5 Sayı:28 Nisan-Mayıs-Haziran 2003 Gözü, Kulagi, Nabzi

Çetmi'nin
Sesinden

✱

Selam ile

✱

Mazideki

Canlar

✱

Hatıralar

✱

Misafir

Kalemler

✱

Elinizin

Artığı

✱

Bir Portre

✱

Memleket

Şiirleri

✱

Çocukca

✱

Doğrular

Yanlışlar

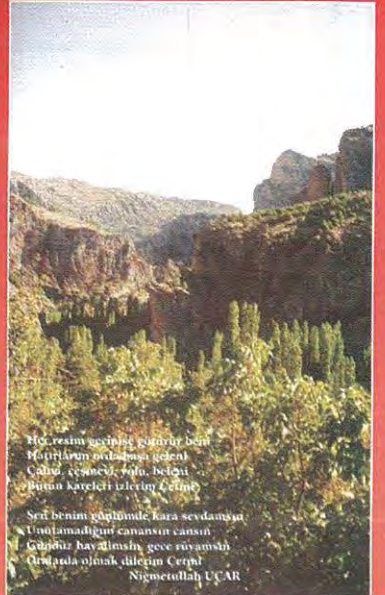
✱

Okurun

Kaleminden

✱

Sözün Özü

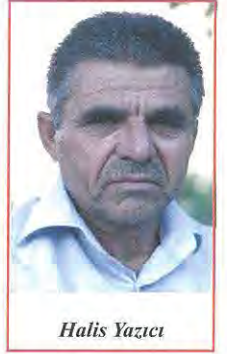

Hocam, benim için bir kalem, bir kalem
Hocam, benim için bir kalem, bir kalem
Hocam, benim için bir kalem, bir kalem
Hocam, benim için bir kalem, bir kalem

Sen benim gönlünde kara sevdaya
Unutmadığın cananım canım
Günahı kayılsın, gece rüyamış
Günahı olmasın, dilerim Çetmi
Nimetullah UÇAR

Atışma

Sevgili dostlar bizim bir Recep Hasanımız vardı. Çetmi'nin Sesinde etkileyici şiirlerini okurduk. Mesela Çetmi'ye genel bakış isimli yazısı a'dan ze'ye harikaydı. Ya kendisini naza çekti ya bi ihtimal uyudu kaldı. Bendeniz ilkokul çağlarından bu yana manevi kardeşiyim bir seslenelim bakalım kardeşimiz uyanır mı?

Halis Yazıcı

Nerdesin be kardeşim?
Uyudun mu Recep Hasan
Benim manevi yoldaşım
Uyan dostum Recep Hasan

Hayal pınarından içer
Zemheride ekin biçer
Zayıf ile sınıf geçer
Tembel bizim recep hasan

Cemiyette sesin kısar
Rakibi görünce susar
Adımları tek tek basar
Kostak bizim recep Hasan

Yüreğinden gitmez korku
Yarasadan yoktur farkı
Sırımlıda kuru sıkı
Atar bizim Recep Hasan

Pınara varır su içmez
Mübarek köprüden
geçmez
Kardeş fazla zora gelmez
Hep kaytarır Recep Hasan

Kırk sazın teli gibi
Boz dağların yeli gibi
İlkbaharın seli gibi

Coşar bizim Recep Hasan
İki âlim soyundan
Bir zerrecik yok huyundan
Malumat ola boyundan
Ketsek bizim Recep Hasan

Vurur Eşref Kolçak gibi
Güzel o yar köçek gibi
Ali Ekber Çiçek gibi
Söyler bizim Recep Hasan

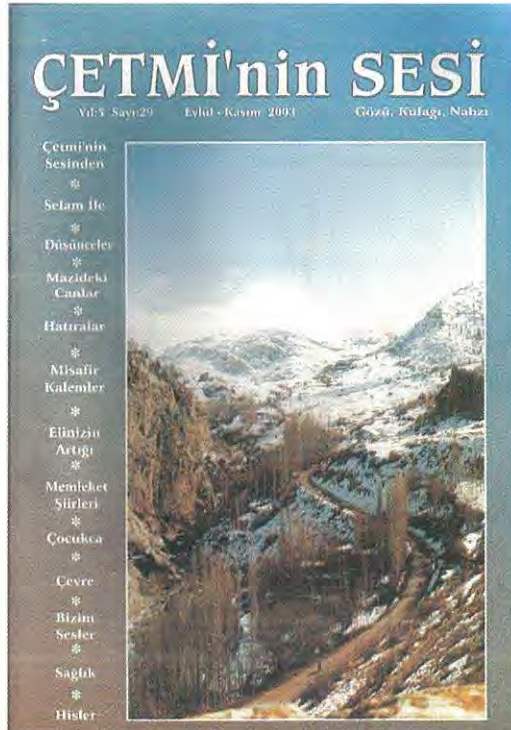
Âşıklar yapar taşlama
Dikkat et hata işleme
Sarıoğlan'da haşlama
Yemez bizim Recep Hasan

Yüzü güler yürek ağlar
Suya düştü hep hayaller
Derdini kaleme söyler
Âşık bizim Recep Hasan

Delilerin zır delisi
Bizim elin serserisi
Külhanın oğlu Halis'i
Tanıdın mı Recep Hasan

Ahmadılın yokuşları
Mantar sandım kel başları
Âşık Halis'e taşları
Vurur gayrı Recep Hasan.

Not: Aziz dostlar, kardeşim hakkında ne yazdıysam nazımın geçtiğinden yazdım. Bu kardeşimizin rahatsızlığı vardır. Allah'tan acil şifalar diler kendisine saygılar sunarım.

Recep Hasan'dan Halis Yazıcıya Cevap

Sen beni taşladın
Ben seni haşladım
Gülhaninin oğlu Halis
Arkadaşım dedim yoldaşım dedim
Kardeşimmiş gibi seni çok sevdim
Elimle tuzsuz balığı yedim
Yemedin yerden yere vurursun

Hocanın Ahmed'in büyük oğlusun
Sen benim içimde sevgi dolusun
Halis sen Hatiplerin soyusun
Oturup değirmen taşını dişledin
Diş budak dalından sepet işledin
Beni taşlamakla hata işledin
Niye beni yerden yere vurursun

Cevizden kaymaktan tandır yaparsın
Kol üstünde küp içine atarsın
Recep Hasan'a niye çatarsın
Niye beni yerden yere vurursun
Gönül dönmez dilin pek çok uzarmış
Benler çıkmış boynun ondan kızarmış
Niye beni yerden yere vurursun?

Halis Yazıcı'dan Recep Hasan'a

Sana yoktur art niyetli bir kastım
Seni söyletmektir benim maksadım
Kaşınanlar elbet bulur üstadım
Açılırsa ağzın bilirim seni

Değirmenci oldum oda bir sanat
Sen yoz sığır güttün o mu saltanat
Recep oğlu Hasan biraz ufak at
Yine yerden yere vururum seni

Cevizden kaymaktan tandır yaparsam
Sen de yersin Gök sekiye uğrarsan
Gözünü iyi aç Bay Recep Hasan
Yine yerden yere vururum seni

Hasan Bayram

Sen benim dilimi urgan mı sandın
Sırtındaki çulu yorgan mı sandın
Sepet işlediysem aptal mı sandın
Yine yerden yere vururum seni

Ummanlara daldı görünmez dibi
Dostum Recep Hasan ipe un serdi
Külhanın oğluyum bildiğin gibi
Yine yerden yere vururum seni

Sen benim boyuma erişemezsin
Dedem pehlivandır güreşemezsin
Dostum sen benimle yarışamazsın
Yine yerden yere vururum seni

Yaşım altmışaltı doğru söyledin
Kardeş senin aklın azalmış dedin
Fazlası fışkırdı sen bilemedin
Yine yerden yere vururum seni

Sen beni sevmişsin seni seven kim
Derin para etmez yenilmez etin
Kaleme sarıldın çok hata ettin
Yine yerden yere vururum seni

Yazmışsın kardeşim ne güzel ne hoş
Arkadaşın gitti koş peşinden koş
Hiç aklın kalmamış kafatasın boş
Bakırköy'e gönderirim ben seni

Uyanık sayarsın kendini her an
Kimdir kameraya sesini alan
Tuzığa düşürdü Ali Usta Ramazan
Sarıçiçek gibi açarım seni

İkram etmek pek güzeldir insana
Tuzsuz balıklar yedirdim sana
Bir sağdan bir soldan vurdum Hasana
Afiyetle doyururum ben seni

Sana bir taş attım ağrıdı başım
Kardeş bundan böyle müşküldür işin
Terbiyene sahip ol arkadaşım
Yine yerden yere vururum seni

Dostum sen başımın belası mısın?
Kalemle kâğıdın kölesi mısın?
Gamlı gönüllerin cilası mısın?
Hindistan'a gitsen görürüm seni

Dergiyi yazarlar rüsva olursun
Yazdığın sözlere pişman olursun
Eski dostlarımla düşman olursun
Bekliden ensenden vururum seni

Çetmi ile Antalya'nın arası
Düştüğümüz haller aşkın belası
Böyle olur âşıkların töresi
Yine yerden yere vururum seni

Ezelinden beri sırdaşım benim
Gönülde manevi yoldaşım benim
Ana baba ayrı gardaşım benim
Kol ile sineme sararım seni

Saraylarda şahlar gibi yaşarım
Yağız ata biner dağlar aşarım
Aklınıza neler oldu şaşarım
Kavun tarlasında kelek arama

Nasihat eyledim sözüm tutmadın
Dış yolağa çektim adım atmadın
Pazara götürdüm para etmedin
Sarraf dükkânında nal mih arama

Molla Mustafa'nın kaşık keseri
Senin için yazdım ben bu eseri
Kevser suresinde mim yok serseri
Deli pazarında akıl arama

Ha demir su almaz ha sen almazsın
Nasihat etsem de akıllanmazsın
Zaten şimdiden sonra adam olmazsın
İncir ağacında çiçek arama

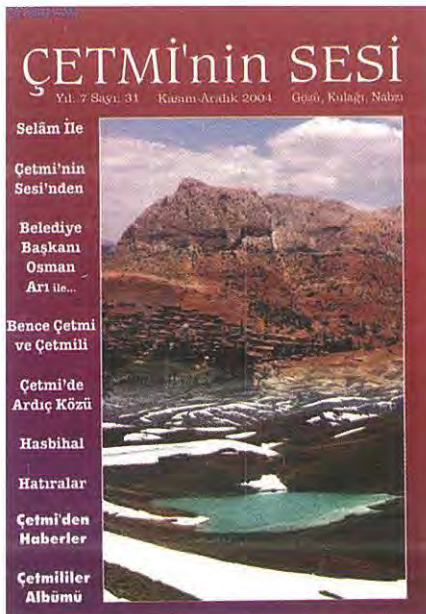
Söyle daha nen var ne diyeceksin
Benim kıymetimi bilmeyeceksin
Kavuk mu kalpak mı ne giyeceksin
Gülmedik başına külah arama

Sözümüz Recep'in zır delisine
Rüsvay oldu Çetmi ahalisine
Kulak ver kardeşim bülbül sesine
Karganın sesinde name arama

Recep oğlu Hasan yorma Halis'i
Gelecek sayıya kalsın gerisi
Sen adam olmazsın Allah'ın delisi
Yanıklardan başka mekân arama

Ozanla atışmak büyük hadise
Cevap veremezsin âşık Halis'e
Mesulü değilim Tilki yer ise
Köşede bucakta kümes arama

Ne postumuz kaldı ne kürkümüz
Bizim hiç kimseden olmaz korkumuz
Biri birimizden yoktur farkımız
İkimizden başka sırdaş arama.

Anlaşılmak

Anlaşılmak insanlarda en büyük zenginliktir. Bir insan olarak anlaşılır olmak beraberinde yaşama sevincini getirir. Bu sevinç başarıyı artırır. Her başarı insanlarda özgüveni daha çok getireceğinden, bu gelişme birbirini seven ve anlayan topluluklar meydana getirecektir.

...
Bir çocuk kendini anlayan, onun farkındalığını fark eden toplumlarda daha özgüvenli yetişir. Duygularına değer verilen çocuk sevgi ile besleniyor demektir. Nasıl ki bir ağacın gıdası, su, toprak, Güneş ise insanların gıdası da anlaşılma ve sevgidir.

Hintlilerin bir hikâyesi vardır:
Köpek satan dükkâna bir erkek çocuk geldi ve çocuk dükkân sahibine sordu :

- "Köpek yavrularını kaçta satıyorsunuz?"
D ü k k â n s a h i b i :
- "30 dolarla 50 dolar arasında değişiyor fiyatları" dedi

- "Benim 2 dolar 37 sentim var" dedi çocuk
- "Bir bakabilir miyim yavrulara"

Dükkân sahibi gülümsedikten sonra bir ısıklık aldı ve köpek kulübesinden beş tane yumak halinde yavru çıktı.

Yavrulardan biri arkadan geliyordu. Küçük çocuk yürümekte zorluk çeken sakat yavruyu işaret edip sordu:

- "Bunun nesi var?"
Dükkân sahibi onun kalça çıkığı olduğunu ve hep sakat kalacağını açıkladı.

K ü ç ü k ç o c u k heyecanlanmıştı.

- "Ben bu yavruyu satın almak istiyorum."

Dükkân sahibi:
- "Hayır o yavruyu satın alman gerekmiyor. Eğer gerçekten

Duran Saper
-Bursa-

istiyorsan o yavruyu sana bedava veririm" Küçük çocuk birden sinirlendi. Dükkân sahibinin gözlerinin içine dik dik bakarak:

- "Onu bana vermenizi istemiyorum. O da diğer yavrular kadar değerli ve ben fiyatını tam olarak ödeyeceğim. Aslında şimdi size 2 dolar 37 cent vereceğim ve geri kalanını ayda 50 cent ödeyerek tamamlayacağım."

Dükkân sahibi çocuğu ikna etmeye çalıştı:

- "Bu köpeği gerçekten satın almak istediğini sanmıyorum. Bu yavru hiçbir zaman diğer yavrular gibi koşup, zıplayamayacak ve seninle oynayamayacak."

Bunun üzerine küçük çocuk eğildi, pantolonunu sıvadı ve büyük bir metal parçasıyla desteklediği sakat bacağını dükkân sahibine gösterip, tatlı bir sesle:

- "Ben de çok iyi koşmıyorum ve bu yavrunun kendisini çok iyi anlayacak bir sahabe gereksinimi var" dedi. (Dan Clark)

Bütün insanları yaşam gayesi anlaşılma ve anlamlı yaşamaktır. Varlıkların var olma savaşındaki maceralı yaşamlarını, birbirlerini ezmeden devam ettirmelerini arzu ediyor saygılar sunuyorum.

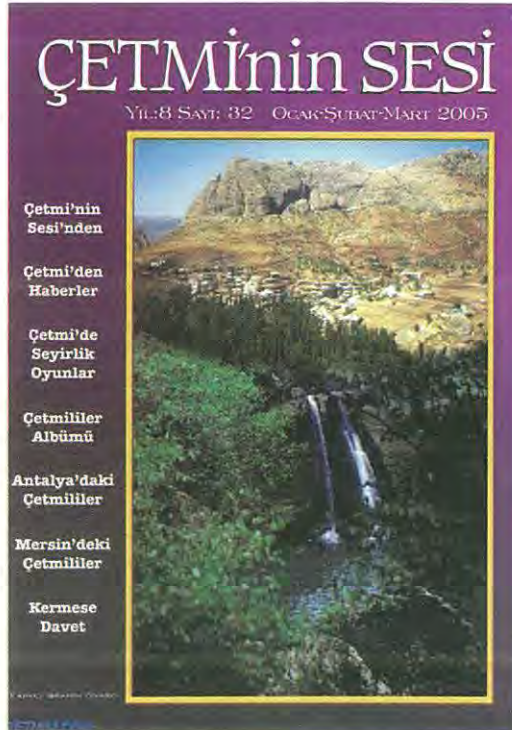
İstemeyen Kuldân Değilim

İnsanın içinde sönmez alevi
Yüreği yanmayan kuldân değilim
İster gökdelende bulunsun evi
Görüp istemeyen kuldân değilim

Tapamam servete yoktur özlemim
Dilimde bulunmaz acı sözlerim
Nerde düşen varsa onu gözlerim
Garip istemeyen kuldân değilim

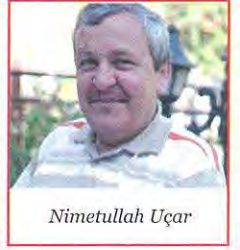
Yoktur felsefemde insan ayırmak
Olmaz yaşamımda güçlü kayırmak
Varoluşum benim sevgi haykırmak
Sarıp istemeyen kuldân değilim

(Duran Saper'in 'Seni Ben Gibi Sevdim' isimli şiir kitabından.)

Nimetullah Uçardan Şiirler

Cemalın Mehmet

Nimetullah Uçar

Gelenler gidiyor vade dolunca
Sırasını savdı Cemalin Mehmet.
Ayrılık sonunda vuslat olunca
Gözünü kapadı Cemalin Mehmet.

Gurbette yaşayan bir Çetmilidir
Kendi halinedir orta hallidir...
Çok hastalık çekti fazla dertlidir
Hep derman aradı Cemalin Mehmet.

Antalya'ya geldi çocukluğunda
Amelelik yaptı iş bulduğunda.
Sıvacıyım derdi sorulduğunda
Ele mala aldı Cemalin Mehmet.

Yıllar ilerledi çalışıp durdu
Gecekondı yaptı bir yuva kurdu.
Antalya ikamet yerim diyordu
Hep burada kaldı Cemalin Mehmet.

Ayağı kırıldı çok çekti keder
Sonra kafasında dert verdi kader.
Doktorlar bakınca ur var dediler
Düşünceye daldı Cemalin Mehmet.

Tedbire uymaktır kulun görevi
Bu yüzden uğraştı sürdü tedavi.
Hastaneye döndü odası evi
İlaçlar kullandı Cemalin Mehmet.

Vade yetmiş ise değiştirilmez
Olanlar sebeptir insanlar bilmez.
Takdirin önüne kimse geçemez
Ecele takıldı Cemalin Mehmet.

On şubat Çarşamba fenalaşıyor
Dostlarına haber tez ulaşıyor.
Sekeratta ama hala yaşıyor
Ayıldı bayıldı Cemalin Mehmet.

Akşam yaklaşırken canını verdi
Acıları dindi kalmadı derdi.
Dünyalık hayatı tam sona erdi
Bizlerden ayrıldı Cemalin Mehmet.

Ölüm başlangıçtır sonsuzluk için
Mezar bir kapıdır içeri girsin.
Dendi ki bu gece evde beklersin
Odasında kaldı Cemalin Mehmet.

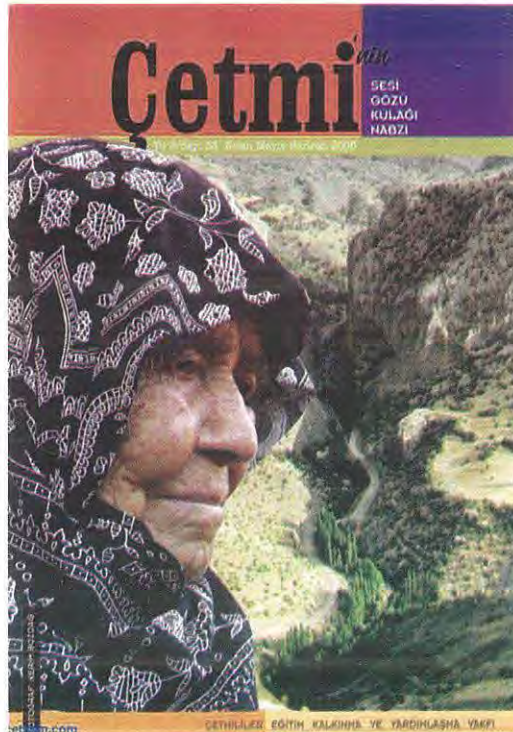
Dostları evinde akşam toplandı
Dünler hatırlandı yürekler yandı.
Gönüller sabırla buna dayandı
Ortada yatandı Cemalin Mehmet.

Hastalık günaha kefarete olur
Burada dert çeken orda kurtulur.
İnşallah berzahta hayırlar bulur
Acıya dayandı Cemalin Mehmet.

Sabah cenazesi alındı evden
Dualar yapıldı hep gönüllerden.
Uncalı kabrinde dostlar beklerken
Güzelce yıkandı Cemalin Mehmet.

Hafif yağın yağmur o anda durdu
Çetmililer geldi saflar doldurdu.
Mezara konurken yerler çamurdu
Sağ yana yaslandı Cemalin Mehmet.

En iyi dost döner mezardan geri
Cennetten bir bahçe olsun makberi.
Oradan ayrıldı tüm sevenleri
Böyle uğurlandı Cemalin Mehmet.

Niğmetullah UÇAR / Antalya / 11.02.2010

İsmet Yerlikaya

Cumartesi günü akşam vaktinde
Dünya değiştirdi İsmet kardeşim
Mutlu olacağı tam gençliğinde
Ömrünü bitirdi İsmet kardeşim

Eski ehtiyarın Hasan babası
Bekmezin kızı anası
Sevenleri ona tutarken yası
Mezarına girdi İsmet kardeşim

Meslek öğrenerek aşçı olmuştu
İzmir'de şirkette bir iş bulmuştu
Çalışırım diye mutlu olmuştu
Kendini sevdirdi İsmet kardeşim

Memlekette olmak ona hayaldi
Konya'ya gelince moral düzeldi
Meslekte yükselip bir yere geldi
İşini bilirdi İsmet kardeşim

Üç sene önce bir hastalık başlar
Doktorlara gider hep derman arar
Acıları bitmez daha da artar
Kurtulmak isterdi İsmet kardeşim

Hayatı değişti hastalanınca
Üzüldü dermanı bulamayınca
Yıllar ilerleyip ağırlaşınca
Ümidi yitirdi İsmet kardeşim

Herkese verilmiş bellidir ömür
Kaderde ne varsa yaşayan görür
Ya hüznün veriyor ya da güldürür
Gülmeyi beklerdi İsmet kardeşim

Yaşı otuz sekiz, ömürde bahar
Evde eşi ile iki çocuk var
İkamet yeridir Konya'da yaşar
Orayı severdi İsmet kardeşim

Hasta hissedince acılarını
Rab kabul edermiş dualarını
Bağışlarmış o an günahlarını
Sıkıntı çekerdi İsmet kardeşim

Emir büyük yerden gelmişse eğer
Kul itiraz etmez baş üstüne der
Gerçekleşecektir mutlaka kader
Dün canını verdi İsmet kardeşim

Ruh teslim edilir vade yetince
Beden rahatlıyor ömür bitince
Kişi unutulmaz çok sevilince
Rab'bını bilirdi İsmet kardeşim

Toprağa konulan yalnız cesettir
Ruh ondan ayrılır göğe yükselir
Allah iyilere mükâfat verir
Cenneti özlerdi İsmet kardeşim

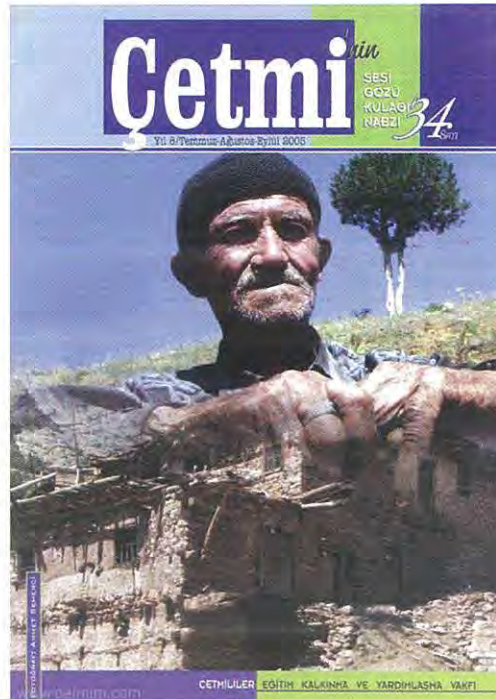
Ruhsuz kalan ceset mezara girdi
Dünyada çekilen dert sona erdi
Yaratan kim bilir neler gösterdi
Ruhunu gezdirdi İsmet kardeşim

Dünya değildir ki mükâfat yeri
Burada gösterebilir güzellikleri
Allah gözetiyor dert çekenleri
Hastalık geçirdi İsmet kardeşim

Bedeni Konya'da toprak olacak
Ruhu sevdiğiyle sohbet yapacak
Kim bilir belki de hep dolaşacak
Çünkü ah çekerdi İsmet kardeşim

Mezarı cennetten bir bahçe olsun
Allah rahmet etsin nurlarla dolsun
Kendine en güzel makamlar bulsun
Sever sevilirdi İsmet kardeşim

Niğmetullah UÇAR / Antalya / 07.02.2010

Hasan Eşsiz

Tarih sekiz kasım saat on altı
İşini yapardı hasan ustamız
Bir anda baş döndü soğuk ter attı
Gececektir sandı hasan ustamız

Doktora götürür yanındakiler
Özel tıp merkezi hastayı izler
Teşhisi koyarken kalp krizi der
Anjonya yollandı Hasan ustamız

Hastane sevk ile yollar acele
Antalyaya gider ambulans ile
Manavgat devlete uğranmaz bile
Sedyede yatandı Hasan ustamız

Yolda fenalaşır doktor uğraşır
Ambulans hızlıca ile ulaşır
Yakınları hala bir ümit taşır
Acilde olandı Hasan ustamız

Doktor der gelmeden çıkmıştır canı
Bitirir, kahreder o an insanı
Kapıda bahçede var ağlayanı
Morga yollandı Hasan ustamız

Ruh bedenden çıkar cesettir kalan
Yanılır sebebe bağlanıp kalan
Boştur Manavgat'ta kalsaydı falan
Kader yaşıyandı Hasan ustamız

Kalp krizi geçer ölüm nedeni
Morgda bırakılır cansız bedeni
Üzülürler hepsi çoktur seveni
Sevip sayılandı Hasan ustamız

Ablasının evi toplanma yeri
Oraya koşular tüm sevenleri
Ömrü tamamlayan gelmiyor geri
Dört dörtlük insandı Hasan ustamız

O morgda yatarken yağmur başladı
Belki ölümüne gökler ağladı
Dostları başına kara bağladı
Gönül kırmayandı Hasan ustamız

Ölümü dostlara haber verilmiş
Sevenleri duysun gelsin denilmiş
Asker oğlu için emek verilmiş
Kalbi atmayandı Hasan ustamız

Oğlu için özel izin alınır
Nöbetçi subayı müsbet davranır
Hava yollarında rötat sağlanır
Bizden ayrıldı Hasan ustamız

Çetmiden çıkanlar geldiler gece
Acıyı anlatmaz kelime hece
Hayat işte böyle başka bilmece
Şimdi anılandı Hasan ustamız

O Çetmi'de doğdu büyüdü biraz
Dedi ki burada beklemek olmaz
Çocukken köyünden ayrıldı bir yaz
Huzur arayandı Hasan ustamız

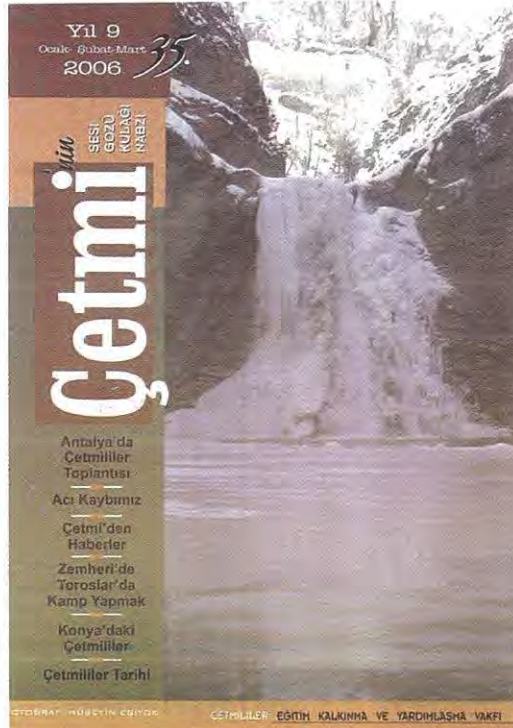
Antalya'ya gelip bir iş arıyor
Meslek öğrenmekte karar kılıyor
Samanyolu denen yerde kalıyor
Pastacı olandı Hasan ustamız

Çetmi'li ilklerden pasta kolunda
Başlarda gitmişti işi yolunda
Kendi işyerini açtı sonunda
Baklava satandı hasan ustamız

Eski hal karşısı işyeri vardı
Pasta, börek, simit, tatlı satardı
Hal kapatılınca sıkıntı sardı
Çare arayandı Hasan ustamız

Yine hal civarı pastane aldı
Bir süre çalışıp orada kaldı
İş yeri kapatıp kadere saldı
Eleyip tartandı Hasan ustamız

Yeni dükkân açar kızılarkıtta
Sıkıntılar yaşar kalır ayakta
Fayda yoktur artık çok dayatmakta
Sonunda tıkanıdı Hasan ustamız

Manavgat'a gidip işte çalıştı
Bir süre geçince sevip alıştı
Sonunda oraya ev taşımıştı
İçine kapandı Hasan ustamız

Bir işyeri daha açıp işletti
Başlarda işleri hep iyi gitti
Sonunda ondan da çok zarar etti
Şansı kapanandı Hasan ustamız

Emekli olmayı planlıyordu
Köyüne gitmeyi çok istiyordu
Hayatın yükünden bıktım diyordu
Güzellik umandı Hasan ustamız

Kaderde ne vardır biz bilemeyiz
Onun için oldu şer diyemeyiz
Geçen günü geri getiremeyiz
Ömrü yaşayandı Hasan ustamız

Cenazesi bugün morgdan alındı
Enişte evinde biraz kalındı
Yıkandı camide namaz kılındı
Sonra uğurlandı Hasan ustamız

Mezarı kazıldı Kırcahisinde
Dostları toplandı merasiminde
Bulundu yıkanıp gömülmesinde
Elde taşınandı Hasan ustamız

Çoğunluk çetmili olan kişiler
Haklarımız helal olsun dediler
Mezarlıkta görev ifa ettiler
Sağ yana yaslandı Hasan ustamız

Haftanın ilk günü olan bir gündü
Mezarlığa kadar toplu yüründü
Kabrine konulup geri dönüldü
Orada kaldı Hasan ustamız

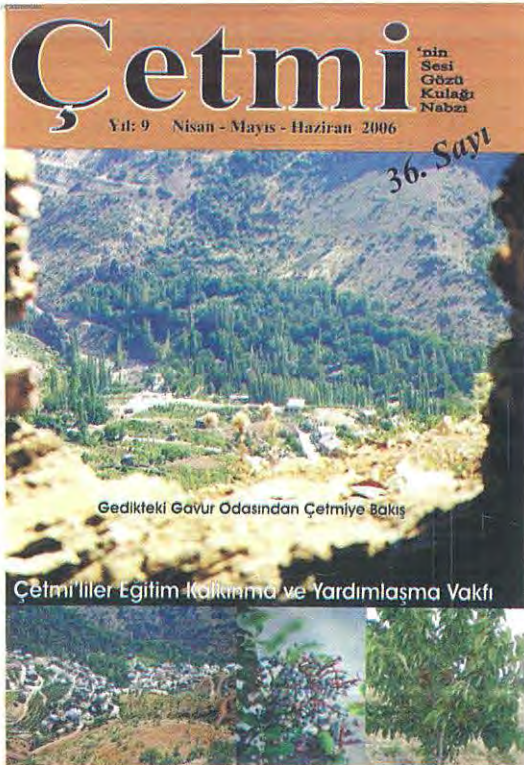
Annesinin Dal'dı kızlık soyadı
Baba şekirlerden Abdullah adı
Hasan eşsiz diye adını aldı
Sevgili bir candı Hasan ustamız

Çocukken kaybetti ilk evladını
Üçüncüsü aldı onun adını
Anardı askere yolladığını
Hep gurur duyandı Hasan ustamız

Sessizdi, uysaldı, ağır başlıydı
Daha genç sayılır orta yaşlıydı
Kızıp bağırmazdı anlayışlıydı
Örnek alınandı Hasan ustamız

Cennet mekan olsun nurlu kabrinde
Yaşayacaktır o dost kalplerinde
Kalacak her zaman hayallerinde
Gönül kırmayandı Hasan ustamız

Niğmetullah UÇAR / Antalya / 09.11.2009

Ayşe Aslan

İnsan can verince yalnız kalmış
Amel defterleri kapatılmış
Eser bırakmışsa ek yapılmış
İyi anılıyordu Ayşe ablamız

Hayıra vesile olmuşsa, hayır
Şerler bırakmışsa nasibi alır
Para, şan, mal, şöhret dünyada kalır
Fazla dalmıyordu Ayşe ablamız

Hayat hikâyesi herkesle aynı
Tüm çetmililerle ortak bu yanı
Mücadele etmek yorar insanı
Hep çalışıyordu Ayşe ablamız

Çiftçilik yapmıştır genç kızlığında
Aynı işler vardır yaşlılığında
Bilinmez uzaktan bakıldığında
Sırlar taşıyordu Ayşe ablamız

Hüsem omar demiş gelinim olsun
Oğlum Hüsem ile bir yuva kursun
Mutlu yaşasınlar huzuru bulsun
Aranılıyordu Ayşe ablamız

Bugün yine biri bizden ayrılmış
Hayal kuruyordu Ayşe ablamız
Cansız bedenine kefen sarılmış
Derman arıyordu Ayşe ablamız

Ağrılar artınca dayanamıyor
Hadimde doktorlar ona bakıyor
Konya'ya gidecek sevki yapıyor
Şaşkın bakıyordu Ayşe ablamız

Hastaneye yatar tedavi başlar
Sonuç vermemiştir bütün uğraşlar
Dengeyi bozmuştur böbrekte taşlar
Dünü anıyordu Ayşe ablamız

Hasta olsa bile gitmez doktora
Katlanırdı gelen tüm acılara
Şöyle göz gezdirdi hatıralara
Dertle yaşıyordu Ayşe ablamız

Sevenleri gelmiş onu görmeye
Çalışırlar hepsi moral vermeye
O hazırlanmıştı götürülmeye
Farklı bakıyordu Ayşe ablamız

Vadedilen ömür sona ermiştir
Ruhunu Rahmana teslim etmiştir
Tabutla cesedi köye gelmiştir
Cansız yatıyordu Ayşe ablamız

Ruh bedenden çıkar ceset gömülür
Toprağa karışır zamanla çürür
İnsanlar dünyadan amel götürür
Sevap arıyordu Ayşe ablamız

Şekir Omar kızı Ayşe Darcan'dı
Talibi çıkınca o nişanlandı
Evlendi, soyadı artık aslandı
Çalınılıyordu Ayşe ablamız

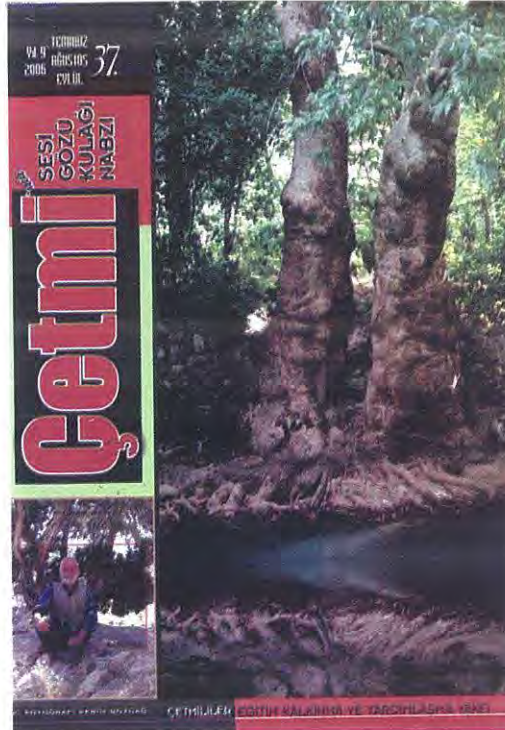
Çetmi'de yaşayan her şahıs gibi
Çileler gahırlar bulmuş garibi
Başladığı işin olmuş galibi
Çok çabalıyordu Ayşe ablamız

Üç kızla dört oğlan ona ana der
Ayrım gözetmeden hepsini sever
Mutlu olsunlar der dualar eder
Bazen dalıyordu Ayşe ablamız

Bizler onun için dua edelim
Haklarımız varsa helal edelim
Allah'ım kulunu gözet diyelim
Ümit taşıyordu Ayşe ablamız

Niğmetullah için çetmi'li biri
Allah rahmet etsin nur dolsun kabri
Hayırla analım tüm ölenleri
Mazbut yaşıyordu Ayşe ablamız

Niğmetullah UÇAR / Antalya /
29.12.2009

İsmail Dere

Mektebin önünde park işletirdi
Kendini yorardı İsmail Dere
İsteyen olunca çay getirirdi
Hal hatır sorardı İsmail Dere

Servisi yaparken etmez acele
Çay isteyenlere derdi hecele
Boyun eğmiş bugün yeten ecele
Hep mazbut yaşardı İsmail Dere

Belediye önü düzenlenmişti
Köyün içinde bir park istenmişti
Çay satışı olsun burada denmişti
İşletmek umardı İsmail Dere

Parkı kiraladı belediyeden
İşletirken uzak durdu hileden
Öt ağaç suladı hiç üşenmeden
Her sene budardı İsmail Dere

Bazen havuzunda balık beslerdi
Et bulunsun diye keçi keserdi
İsteyene yemek yaparım derdi
Sofralar kurardı İsmail Dere

İçecekler vardı çay ocağında
Yemekler yapardı yan tarafında
İnsanlar doyardı acıktığında
Kavurma yapardı İsmail Dere

Gündüz iş olunca boya yapıyor
O yokken ocağa oğlu bakıyor
Bazen gelen kişi ona çatıyor
Şakaya kızardı İsmail dere

Sağlıklı biriydi, öyle bilirdik
Çatanlara sabır ediyor derdik
Hepimiz her zaman onu severdik
Konuşmaz bakardı İsmail Dere

Hanımı hastaydı kahrını çekmiş
Demek ki hepsini içine atmış
Elin bilmediği dertleri varmış
O yüzden daldı İsmail Dere

Rahatsızlık artmış gitmiş doktora
Ameliyat denmiş gülmüş onlara
Aldırmamış gelen tüm ikazlara
Bıçaktan korkardı İsmail Dere

Dün ağırlaşınca yeniden gider
Ameliyat olup kurtulayım der
Müsaade etmiyor üç güne kader
Hayaller kurardı İsmail Dere

Üç gün yaşasaydı bakılacaktı
Ona ameliyat yapılacaktı
Belki de bu dertten kurtulacaktı
Dönerim sanardı İsmail dere

Vade yettiğinde tıp olmaz çare
Müracat etsen de tüm sebeplere
Zamanı dolanlar gider makbere
Bir anda sarardı İsmail Dere

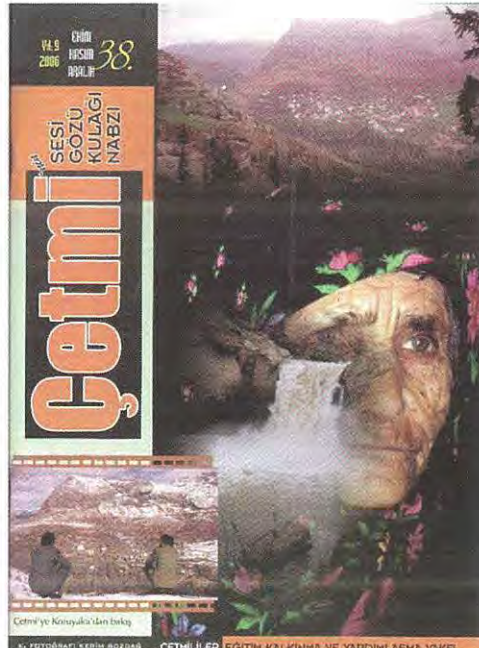
Bu dünya hanında zamanı dolmuş
Mana aleminde kendini bulmuş
Çok acı çekmeden dertten kurtulmuş
Konya'da yatardı İsmail Dere

Sempatik olsa da, çok sevilse de
Kendisi ölümü istemese de
Sevenleri ona hep üzülse de
Menziline vardı İsmail Dere

Çetmi mezarlığı mekan olacak
Mektebin önünde adı kalacak
Seven gönüllerde değer bulacak
Hep güzel bakardı İsmail Dere

Ufaklık diyordu ona insanlar
Gönlü çok genişti ummanlar kadar
Sevilenler böyle kalplerde yaşar
Ulu bir çınardı İsmail Dere

Niğmetullah UÇAR / Antalya / 9.12.2009

HZ. ABDULLAH BİN ATÎK (r.anh)

Medîne'de, hicretten önce Hz. Es'ad bin Zürrâ'e'nin ve Peygamberimiz tarafından oraya Kur'ân-ı kerîmî ve İslâmîyeti öğretmek için gönderilen Hz. Mus'ab bin Umeyr'in tebliğ hizmetleri sebebiyle birçok kimse îmân etmişti. Daha Peygamberimizin hicreti gerçekleşmeden Müslüman olmakla sereflenenlerden biri de Hz. Abdullah bin Atîk idi.

Hz. Abdullah bin Atîk, Bedir ve Uhud harplerinde, Resûlullahın yanında birçok hizmetlerde bulunmuştur. 627 yılında Medîne'nin savunulması için yapılan Hendek harbine de katılmıştır.

Mekke'de müşriklerin zulmünden kurtulmak için Peygamberimiz ve Müslümanlar Medîne'ye hicret etmişlerdi. Burada yaşayan Evs ve Hazrec kabîlelerinin tamamı İslâmîyeti kabûl etmişler, Resûlullah'a her hususta yardımcı olmuşlardı.

Öteden beri bunlara düşman olan Yahûdilerin kini, İslâm düşmanlığı ile birleşmişti. Resûlullah efendimize düşmanlıkta çok ileri gidenlerden biri de, Hayber Yahûdilerinin reisi olan Ebû Râfi Selâm bin Ebû Hukayk idi.

Hayber Yahûdilerinin reisi olan Ebû Râfi, azılı İslâm düşmanı birisi idi. Sık sık Resûlullahı rahatsız ettiği gibi, Eshâbını da rahat bırakmıyor, fırsat buldukça onlara eziyet ediyordu. Müslüman olmayanları, İslâma karşı düşmanlıkta bir araya topluyor, devamlı onları kışkırtıyordu.

Zengin olduğu için, Resûlullahın düşmanlarına dünyalık yardım da yapıyordu.

Eshâb-i kirâm, kendilerine yapılan sıkıntıya katlanıyor, fakat Resûlullah'a verilen rahatsızlığa bir türlü râzı olamıyorlardı. Bunun için kendi aralarında toplanıp, bunun bir çâresini aradılar. Sonunda Ebû Râfi'yi öldürmeye karar

verdiler. Beş kişi bu iş için izin almak üzere Resûlullah'a gittiler.

Peygamber efendimiz izin vererek, başlarına Hz. Abdullah bin Atîk'i emîr tâyin etti. Sâdece Ebû Râfi'nin öldürülmesini, kadınlara, çocuklara dokunulmamasını emretti.

Ebû Râfi'nin kendisine âit muhkem bir kalesi vardı. Buradan dışarı çıkmazdı.

Kaleye yaklaştıklarında, Hz. Abdullah arkadaşlarına dedi ki:

- Siz burada kalın, kaleye yaklaşmayın! Ben kalede kalan birisiymiş gibi, içeri girmeye çalışayım.

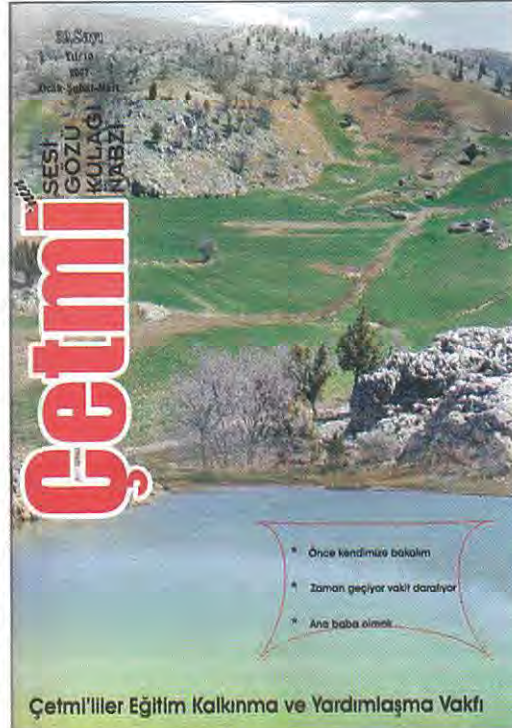
Kale kapısına iyice yaklaştığında, kapılar kapanmak üzere idi. Kapının yakınındakilerin arasına girip, onlardan biri gibi birşeylerle oyalanmaya başladı. O sırada, kapıcı seslendi:

- Herkes içeri girsin, kapıları kapatıyorum, sonra dışarıda kalırsınız!

Bu fırsatı iyi değerlendiren Hz. Abdullah, hemen içeri girdi. Bundan sonrasını kendisi şöyle anlatır:

İçeri girince, ahıra girip saklandım. Saklandığım yerden kapıcıyı tâkip ettim. Kapıyı kilitledi, anahtarları direğe asıp gitti. Anahtarları alıp, her tarafı dolaştım. Baktım en üst katta, Ebû Râfi arkadaşları ile sohbet ediyordu.

Ebû Râfi'nin, sohbet ettiği yerden ayrılmasını bekledim. Sohbet dağılıp yattıktan sonra, harekete geçtim. Birçok kapıdan geçtim. Her kapıyı açtıkça, kapıyı iç tarafından sürgülüydüm. Bunu, eğer Ebû Râfi'nin adamları beni farkedelerse, adamı öldürünceye kadar, bana yeteri kadar zaman kazandırır, diye yapıyordum. Bu suretle Ebû Râfi'nin yattığı odaya kadar vardım.

Odası karanlık olduğu için, yatanlardan hangisinin olduğunu anlayabilmek için, “Yâ Ebâ Râfi” diye seslendim. “Kim o?” diye yatağın birinden ses geldi. Hemen sesin geldiği tarafa fırlayıp, kılıcımı indirdim. Fakat kılıç tam isâbet etmemişti.

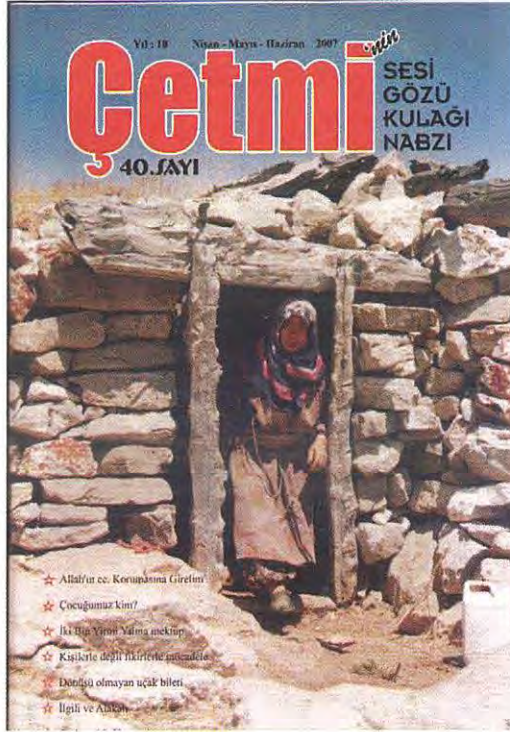
“Yetişin, birisi beni öldürmek istiyor!” diye bağırdı. O arada hemen dışarı çıkıp, değişik bir sesle dedim ki:

-Yâ Ebâ Râfi, birşey mi istediniz?

Canı Cehennem! Sen seslenmeden önce birisi gelip, beni oda içinde kılıçla yaraladı!

Artık hedefimi tam tesbit etmiştim. İyi bir kılıç darbesi daha indirdim. Yine yıkılmadı. Bu defa kılıcımı karnına soktum. Yere yıkılınca, odadan çıkıp merdivenleri birer ikişer atlayarak inmeye başladım. Nihâyet, merdivenlerin sonuna geldiğimi zannederek, kendimi yere attım. Hâlbuki daha yüksekteymişim. Yere düşünce, baldır kemiğim kırıldı. Bacağımı bir bezle sarıp, oraya oturdum ve kendi kendime, “Şunu öldürüp öldürmediğimi iyice anlayıncaya kadar, bu gece kaleden çıkmam” dedim.

Büyük acılar içinde kıvrana kıvrana beklemeye başladım. Bir zaman sonra, kalenin surlarına birisi çıkıp bağırdı:

- Ey Hicaz halkı! Büyük tâcir Ebû Râfi, odasında öldürülmüş olarak bulundu. İlân ediyorum!

Artık maksat hâsıl olmuştu. Sevinçten bacağımın ağrısını çoktan unutmuştum. Hemen arkadaşlarımla yanına varıp, dedim ki:

- Artık kurtulduk! Ebû Râfi'nin işi tamam!

Hep beraber, Resûlullahın huzûruna varıp, müjdeyi verdik. Resûlullah çok sevindi. Ayağımın kırıldığını duyunca, bana buyurdu ki:

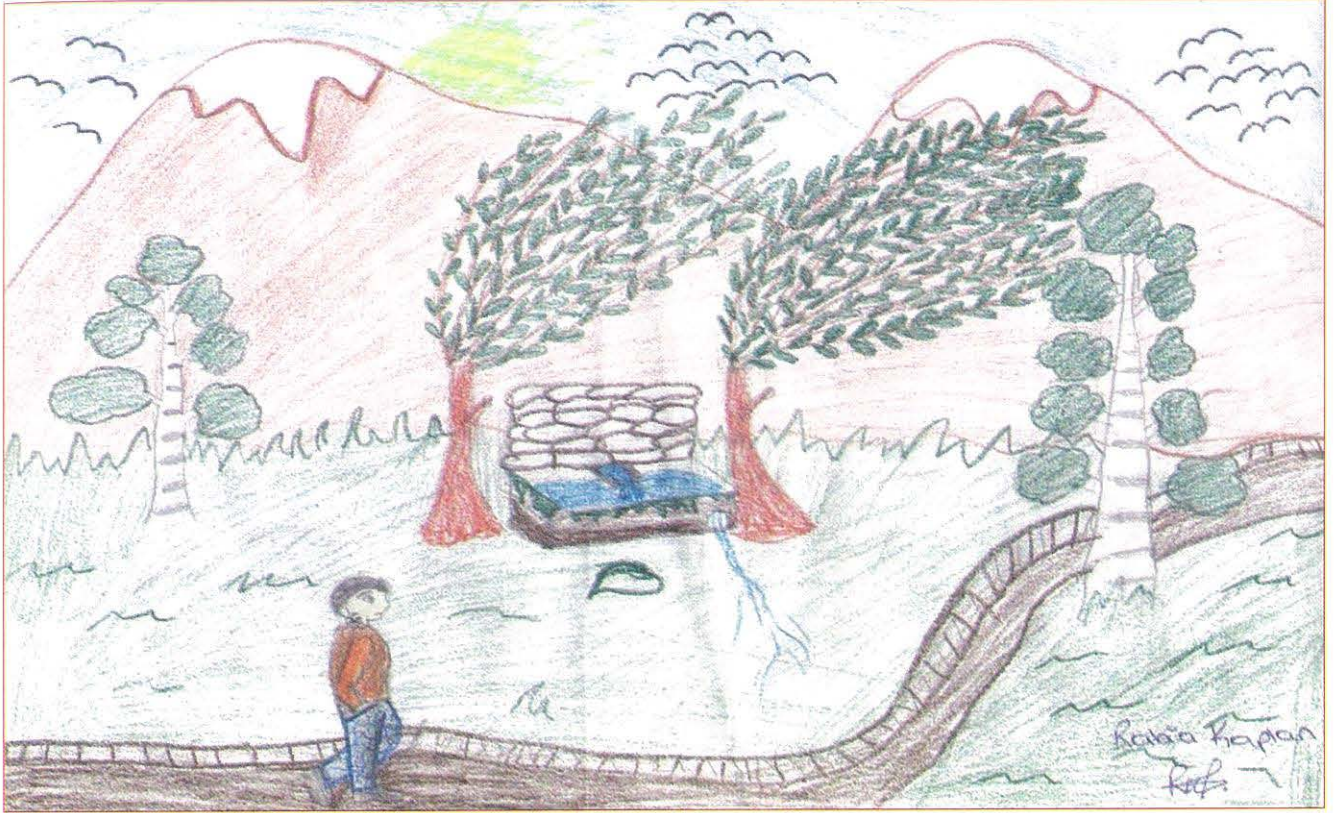
- Ayağımı uzat!

Ben de, ayağımı uzattım. Resûlullah efendimiz, ayağımı sıvazladı. Sanki hiç ağrı duymamış kimseye döndüm. Kırık tamamen iyileşmişti.

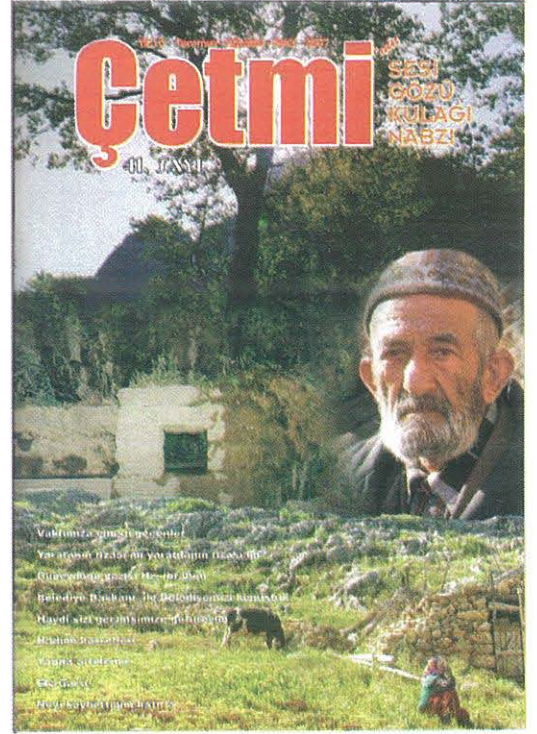
Hz. Abdullah bin Atık, bu seriyyesinden sonra, Hayber'in fethine katılarak, burada da büyük yararlıklar gösterdi. Sonra Mekke'nin fethine ve Huneyn harbine katıldı ve çok hizmeti görüldü.

Abdullah bin Atık hazretleri, mürtedlerle yapılan savaşta çok özlediği şehîdlik rütbesine kavuştu.

Mustafa Çağlar - Ali Güçlü

Bir Zamanlar Biz

Obalarda oğlaklar, koyunlar kuzular, keçi, davar sığır, inek, öküz dana... Eşek katır velhasıl bütün hayvanlar ile, kedi, köpek, tavuk, büllüler, horoz hepsiyle iç içe yaşırdık. Cıngıllak nedir desek kimse bilmez. Halbuki bir zamanlar cıngıllak bizim en iyi oyuncağımızdı.

İlki sağma zamanları bir alemdi. Sütler sağılır sonra oğlaklar ve kuzular kapatıldıkları yerden salınıverirdi. İşte o anda koyun kuzu melemesi birbirine karşırdı. Ana ile kuzunun karşılaşma anlarıydı bu anlar. Meleyen oğlaklar ve keçiler tatlı bir telaşın hengamesini yaşarlar ve hepsi kendilerince yanlarına yavrularını davet ederlerdi. Kimi zamanlar nedendir bilinmez, eşeklerin anırması ile muhteşem bir senfoni dinlerdik. Katırlar hıncırır inek ve danalar o acayip sesleriyle müleşirlerdi.

Geceleri obalara tavuk çalmaya gelen tilki pavkırmaları duyulur ona göre tedbirler alınırdı.

Göçtüğümüz obalar zaman ve zemine göre değişen adlarla anılırdı. Eğer ekin biçme zamanı göçülmüşse ekin salısı, çift sürme zamanı göçülmüşse çift salısı olurdu. Yayla göçünün önemli özelliklerinden birisi hem mal melali gütmek, hem tarlaları sürmek ve hemde kışlık yakacak odun ihtiyacını karşılamaktı.

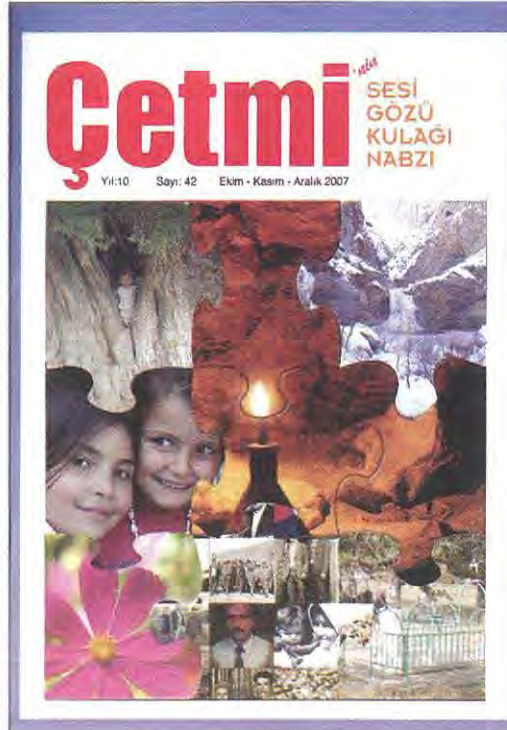
Yaylalar cömertçe bağrını açardı herkese. Odun eylemek ağaç kıyımının bir başka adıydı adeta. Ama insanlar çaresizdi ve kışın ısınmanın başkaca yolu yoktu. Büyük büyük ağaçlar keskin balta darbeleriyle yıkılır ve onlar, yakacak olarak katırların eşeklerin sırtında odun olarak taşınırdı.

Burada bazı ağaç kalıntılarına verilen bir isim çok dikkat çekici. Eli kesik. Acaba bu ne demek? Herhalde önceden dalları kesilmiş ağaçlara verilen bir isim. Eli kesik... Elleri kesilen ağaçların bir müddet sonra gövdeleri de kesilir ve işleri bitirilirdi. Yanık Güney'in dili olsada söylese kesilen ağaçların şimdilerde yeni yeni sessiz ve derinden derine duyulan çığlıklarını....

Ormanları yok edilen topraklar sonuçta tarumar olup gidiyor. Ormanın çığlığı sessiz, derinden ve çok güçlü gelir. Ama biz bunu hissetmeyiz. Ağaçların terk ettiği toprakları onun içinde yaşayan canlılar da terk eder. Kurtlar kuşlar yuva yapacak dal bulamayacaksa neylesin o toprakları... Böcekler türkü söyleyecekleri gölgelerden dallardan ve yeşilin güzelliğinden mahrum kalmışlarsa... Oraları ya terk edecekler ya da yok olacaklar... Terk edecekleri başka alanlar kalmamışsa imha olacaklar, yok olup

gideceklerdir... Nitekim öyle olmuş ve topraklarımızda canlı nesli neredeyse tükenmiştir. Ormanı tüketenler, tabiatı tahrip edenler aslında kendi geleceklerini tüketenlerdir. Doğal hayatı yok edenler aslında beraberinde neleri yok ettiklerini bilselerdi daha dikkatli olmazlar mıydı acaba?

Çevremizde var olan bütün canlılara en az kendimiz kadar değer vermeli ve onları korumalıyız. Ve eski tabirle tabii (doğal) hayata dönmeliyiz.

İhale ilanı

Vakfımıza ait vasıfları yazılı gayrimenkuller açık arttırma ihale usulü ile satılacaktır.

İLİ	İLÇESİ	MAHALLE	ADA	PAFTA	PARSEL	VASFI	M2	RAYİÇ BEDEL
Konya	Meram	Kürkçü Rampalı çarşı Kat:2 No:186	273	18	71	Dükkan		30,000 TL
Konya	Taşkent	Çetmi-Yeni Mahalle	116029A13A3C21			Dükkan	25	15,000 TL
Konya	Taşkent	Çetmi-Yeni Mahalle	116029A13A3C21			Daire	110	45,000 TL
Konya	Taşkent	Çetmi-Yeni Mahalle	116029A13A3C21			Daire	60	25,000 TL
Konya	Taşkent	Çetmi-Yeni Mahalle	116029A13A3C21			Daire	60	25,000 TL

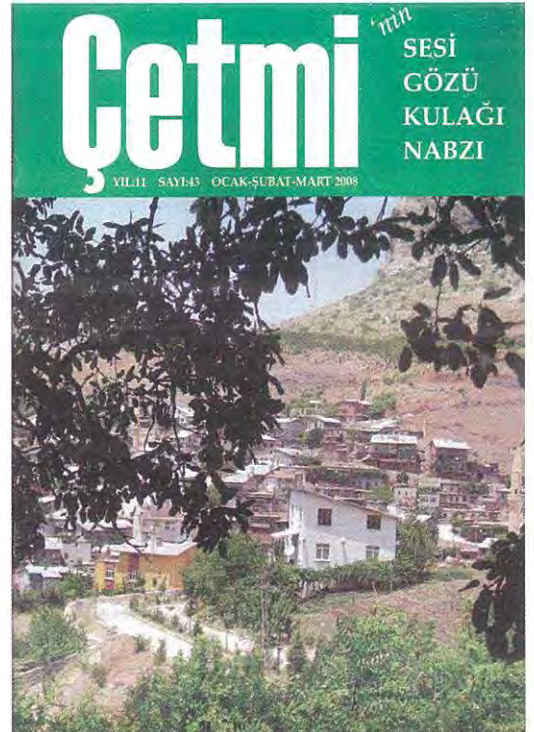
Bu gayrimenkullerin satışından elde edilecek gelirlerle vakfımız için daha verimli dükkân veya bürolar alınacaktır.

İhale Tarihi : 10 Eylül 2010 Cuma günü
Yeri : Belediye Toplantı salonu.
Saati : 13.30

Not: Konu ile ilgili bilgi almak isteyenler vakıf başkanlığına müracaat edeceklerdir.

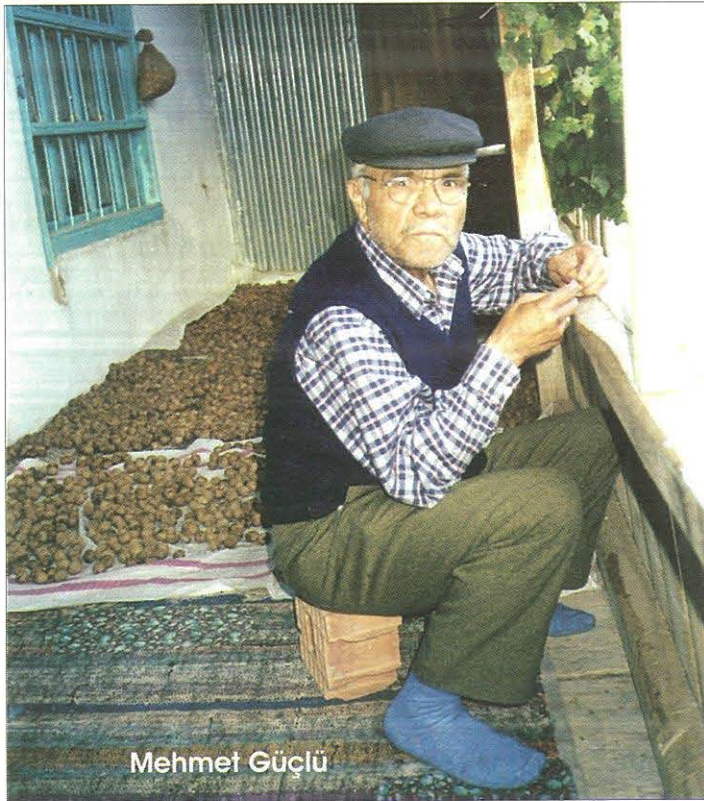
Tel: 0332 351 26 67 Gsm: 0536 252 27 09

**Not: 2010 YILI ÇETMİ'LİLER GÜNÜ
RAMAZAN BAYRAMININ ÜÇÜNCÜ GÜNÜ
11 EYLÜL CUMARTESİ YAPILACAKTIR.**

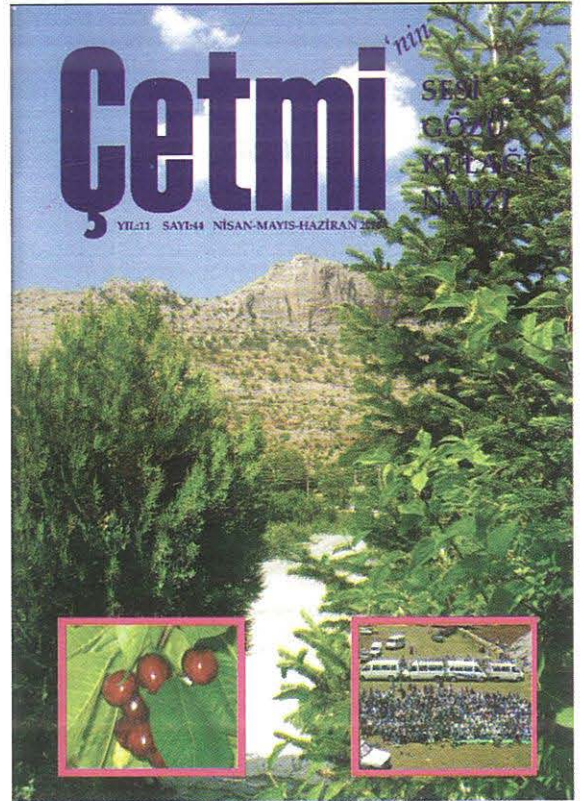

Abdullah Dal - Hasan Balcı - Ahmet Koç - Baki Solmaz

Mehmet Güçlü

Sahabe Hayatından tablolar:

ESHÂB-I KİRÂM KİMDİR ?

Peygamber efendimizi hayatta iken ve peygamber olarak bir ân gören, eğer âmâ ise bir ân konuşan mü'mine "Sahâbî" denir. Birkaç tânesine "Eshâb" veya "Sahâbe" denir. Hürmet olarak Eshâb-ı kirâm denir. Peygamberimizi, kâfir iken görüp de, Resûlullahın vefâtından sonra îmâna gelen veya Müslüman iken, sonra mürted olan ya'nî Müslümanlıktan çıkan sahâbî olamaz. Zaten Peygamber efendimiz, Eshâbından hiçbirinin sonradan kâfir olmayacağını, ya'nî Müslümanlıktan çıkmayacağını, hepsinin Cennete gideceklerini haber verdi.

Ehl-i sünnet âlimleri, Eshâb-ı kirâmı üçe ayırmıştır:

1. Muhâcirlere: Mekke şehri alınmadan önce, Mekke'den veya başka yerlerden, vatanlarını, yakınlarını terk ederek, Medîne şehrine hicret edenlerdir.

2. Ensâr: Peygamber efendimize ve Muhâcirlere her türlü yardımda ve fedâkârlıkta bulunacaklarına söz veren Medîne şehrinde veya bu şehre yakın yerlerde bulunan Müslümanlardır.

3. Diğer Eshâb-ı kirâm: Mekke şehri alındığı zaman ve daha sonra Mekke'de veya başka yerlerde îmâna gelenlerdir.

Eshâb-ı kirâmın en üstünleri, Resûlullahın dört hafîsesidir. Bunlardan sonra en üstünleri Cennet ile müjdelanmış olan Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer, Hz. Osman, Hz. Ali, Talhâ, Zübeyr bin Avvâm, Abdurrahmân bin Avf, Sa'd bin Ebî Vakkâs, Saîd bin Zeyd, Ebû Ubeyde bin Cerrâh, ve Hz. Hasan ile Hz. Hüseyin'dir.

Eshâb-ı kirâmın adedi: Mekke'nin fethinde on bin, Tebük Gazâsında yetmiş bin, Vedâ Haccında doksan bin ve Resûlullah efendimiz vefât ettiği zaman yeryüzünde yüz yirmi dört binden fazla sahâbî vardı. Bu konuda başka

rivâyetler de vardır.

Allahü teâlâ, Eshâb-ı kirâmdan râzı olduğunu, onları sevdiğini Kur'ân-ı kerîmde bildiriyor, ve meâlen:

- Allah onlardan râzı, onlar da Allahtan râzıdır, ve:

- Hepsine hüsna'yı, Cenneti va'dettik, buyuruluyor. Allahü teâlânın sıfatları ebedîdir, sonsuzdur. Bu bakımdan Eshâb-ı kirâmdan râzı olması da sonsuzdur. Bunun için bu mübârek insanlardan bahsederken sıradan bir insandan bahseder gibi konuşmamalıdır. Her zaman edebli, terbiyeli olmalıdır.

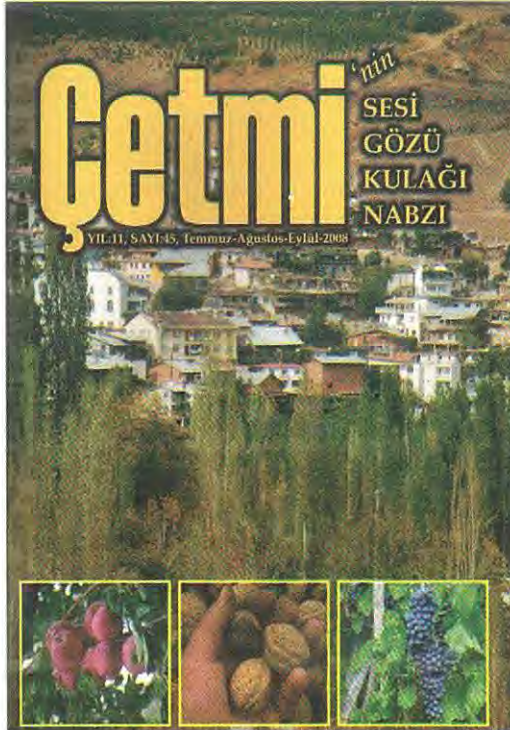
Peygamber efendimizi sevenin, O'nun Ehl-i beytini ve Eshâbını, ya'nî arkadaşlarını da sevmesi lâzımdır. Hadîs-i şerifte buyuruldu ki:

- Sırât köprüsünden ayakları kaymadan geçenler, Ehl-i beytimi ve Eshâbımı çok sevenlerdir.

- Eshâbıma dil uzatmakta, Allahü teâlâdan korkunuz! Benden sonra onları kötü niyetlerinize hedef tutmayınız! Nefsinize uyup, kin bağlamayınız! Onları sevenler, beni sevdikleri için severler. Onları sevmiyenler, beni sevmedikleri için sevmezler. Onlara el ile, dil ile eziyet edenler, onları gücendirenler, Allahü teâlâyâ eziyet etmiş olurlar ki, bunun da muâhezesi, ibret cezâsı gecikmez, verilir.

- Allahü teâlânın, meleklerin ve bütün insanların la'neti, Eshâbıma kötü söz söyliyenin, üzerine olsun! Kıyâmette Allahü teâlâ, böyle kimselerin farzlarını da, nâfile ibâdetlerini de kabûl etmez!

- Kıyâmette, insanların hepsinin kurtulma ümidi vardır. Eshâbıma söğenler bunlardan müstesnâdır. Onlara Kıyâmet halkı da la'net eder.

Eshâb-ı kirâm, seçilmiş insanlardı. Üstünlükleri diğer ümmetlerden çok fazlaydı. Meselâ, Hz. Ebû Bekir, Peygamberlerden sonra insanların en üstünü idi. Hadîs-i şerîfte buyruldu ki:

- Allahü teâlâ, beni bütün insanlar arasından ayırıp seçti. Bana eshâb ve akrabâ olarak en iyi insanları seçti. Bunlardan sonra, birçok kimse gelir ki, eshâbıma ve akrabâma dil uzatırlar. Onlara yakışmayan iftirâlar söyleyerek, kötülemeye uğraşırlar. Böyle kimselerle oturmayınız! Birlikte yiyip içmeyiniz! Bunlardan kız alıp vermeyiniz.

Eshâb-ı kirâmın her birinin ismini hürmetle, saygı ile söylemelidir. Birinin adı söylenince "radiyallahü anh="

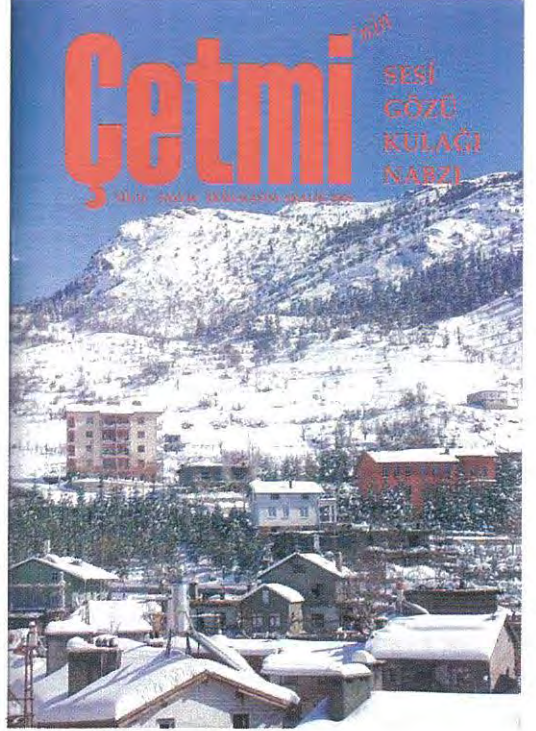
Allah ondan râzı olsun" denir. İkisi için "radiyallahü anhümâ= Allahü teâlâ o ikisinden râzı olsun" Birkaçı veya hepsi söylenince "ridvânullahi teâlâ aleyhim ecmaîn" veya kısaca "radiyallahü anhüm= Allah onların hepsinden râzı olsun" denir.

Havvana Uslan

Süleyman Solmaz

**Mümin Tazıcı Tahsin Yazıcı
Halis Yazıcı - Ahmet Bayram (imam) - Kerim Darcan**

**Baki Darcan- Hasan Yeni - Mustafa Dal
İsa Akcan - Abdullah Dal**

ÇETMİ'LİLERDEN HABERLER...

DÜŞKÜN VE HASTA OLANLAR

Mehmet YILDIRIM (Kör Mehmet) Çetmi'de
Mehmet KARADENİZ (Çetmi'de)
Osman AVCI (Avcı Osman)
Hasan BAYRAM (Hoca Hasan)

Fatma Bayram (Recep Mehmed'in eşi) Antalya'da
Eşşe Bozdemir (Dede Eşşe) Antalya'da
Meryem Akbınar (Mecek Eşi) Antalya'da

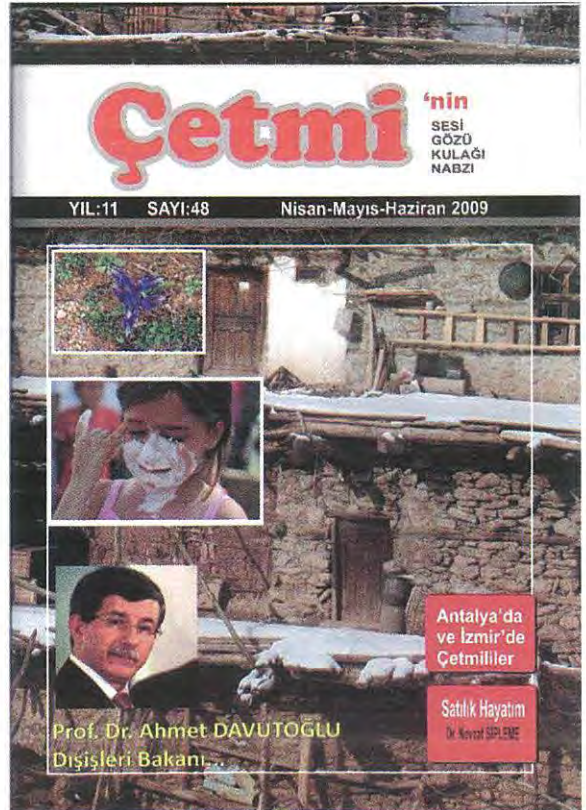
VEFAT EDENLER

Alime YAZICI	1934 - 07.10.2009
İsmail DERE	1955 - 19.12.2009
Ayşe ASLAN	1941 - 29.12.2009
İsmet YERLİKAYA	1972 - 07.02.2010
Mehmet Yazıcı (Cemal)	- 10.02.2010

EVLENENLER - NİŞANLANANLAR

Mustafa Bircan'ın oğlu Mahmut BİRCAN Balcılar'dan Ahmet kızı Rukiye KUZUCU ile evlendi.
Musrafa Yazıcı'nın oğlu Mehmet Yazıcı Mustafa Zengini'nin kızı Sümeyye ile evlendi.
Abdulkadir Solmazın oğlu Cafer Solmaz Mersin Mut'dan Abdulkadir üzümün kızı ile evlendi.

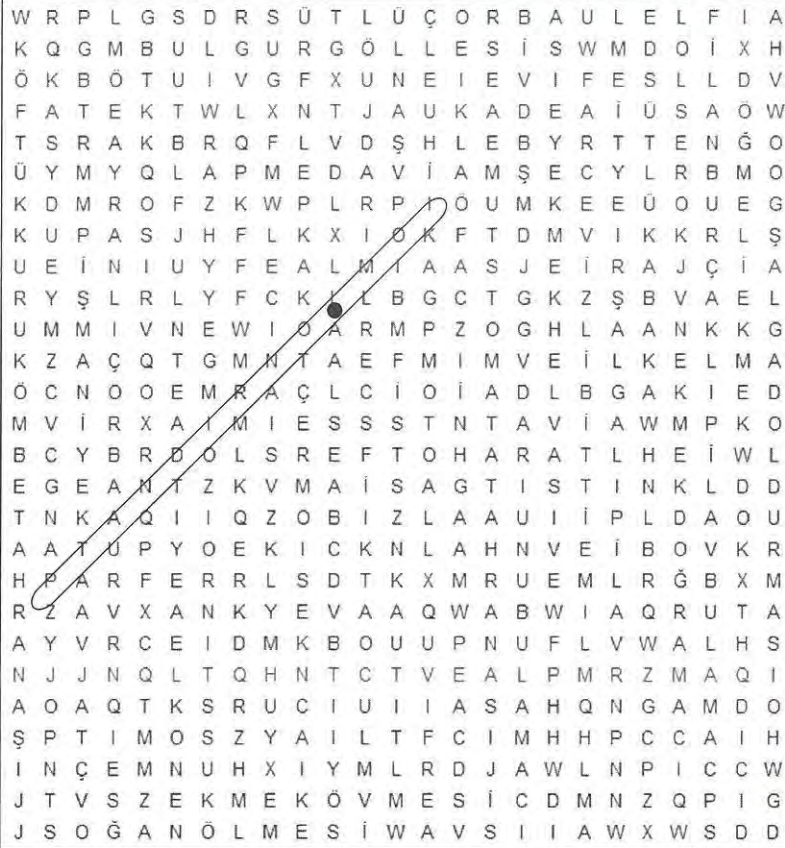
Hasta olan hemşerilerimize acil şifalar, vefat edenlerimize rahmet ve mağfiret, evlenen gençlerimize ömür boyu sağlık ve mutluluklar dileriz.

Bulmaca

Hazırlayanlar:
Abdulkerim ve Mehmet Mustafa
ZENGİN kardeşler.
abdulkerimzengin42@hotmail.com
mehmetmustafa42@hotmail.com

Değerli arkadaşlar bu bulmacamızda Çetmiye özel yemek isimlerini sizler için hazırladık.

Bu defa kelimelerin baş harf veya bazı harfleri verdik ki kalanını siz bulursunuz zaten bildiğiniz kelimelerdir. Siz bilmeseniz anne babanız mutlaka size yardımcı olacaktır.

Bulmacamızı çözmek için her yönden (Sağdan sola, soldan sağa, yukardan aşağı, aşağıdan yukarı ve çapraz şekillerde) bulabilirsiniz.

Kolay gelsin...

1. Ayranlı Çorba	17. Pancar Ezmesi
2. Bulamac	18. Pişmaniye
3. Bulgur Göllesi	19. Selem Gatmeri
4. Cevizli Bitti	20. Soğan Ölmesi
5. Çıtlıklı Bitti	21. Sütlüçorba
6. Darıbulamacı	22. Sütlükabak
7. Doğramaç	23. Şalga Doldurması
8. Döğmeli Ekmek	24. Şalgalı Pilav
9. Ekmek Helvası	25. Tahranası
10. Ekmek Övmesi	26. Tandır
11. Gökbakla	27. Tefeklaş
12. İlan Burçaklı Pilav	28. Tomata Tahranası
13. Karamıklı Pilav	29. Tomatalı Kömbe
14. Keş	30. Uzun Bakla
15. Köftü	31. Yarpızlı Çorba
16. Kuru Kömbe	

Компания занимается производством и оптовой реализацией детской верхней одежды от 0-14 лет

Hüseyin Gökğün ve Kardeşleri
0532 798 98 83

Çocuk Giyim - Kids Wear

www.akirabebe.com

0 - 14 yaş çocuk dış giyim imalat ve toptan satış

Age 0 -14 children outerwear production and wholesale

Yavuzselim Mah. Yağmur Sk. No:8 Kat:2 BURSA

Tel. & Fax: (0224) 366 05 26

Компания занимается производством и оптовой реализацией детской верхней одежды от 0-14 лет

Hüseyin Gökğün ve Kardeşleri
0532 798 98 83

Çocuk Giyim - Kids Wear

www.akirabebe.com

0 - 14 yaş çocuk dış giyim imalat ve toptan satış

Age 0 -14 children outerwear production and wholesale

Yavuzselim Mah. Yağmur Sk. No:8 Kat:2 BURSA

Tel. & Fax: (0224) 366 05 26